

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2021 рік

№9(362)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

У серії «Бібліотека журналу «Бористен» побачило світ нове видання - книга нарисів «Покликані нести світло», з історії дніпровського коледжу електрифікації, який цього вересня святкує свій сторічний ювілей. Директор навчального закладу Микола Щоколенко задоволений книжковою новинкою. Деталі - у цьому номері!

“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озирються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”

Ліна Костенко

«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс.

Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», НТУ «Дніпровська політехніка»

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший. Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Адреса журналу «Бористен»: Адреса редакції а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна
Телефон: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669
Vil- la Rosa Loop, Fort Myers,
FL 33967, USA

З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.
Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J.
07069, USA;

У Румунії : Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7.
Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea
Ro- mania;

У Бразилії: Спільні плани Wira Selanski,
Rua General Glicer- io, 400 apt.701, 22245-
120

Rio de Janeiro, RJ
Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517

У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18V,
Lod, Israel

У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 –
100 Bielsk Podlaski, Polska

У США: Raisa Chejlyk.
4000 S. Biscayne Dr. #213
North Port, FL. 34287.

Електронні версії журналу borysten.com.ua

Долучайтесь до нас у соцмережі

[facebook.com/borysteninfo](https://www.facebook.com/borysteninfo)

Верстка/дизайн
журнал *“CatArt”*

Видавець ФОП

Озеров Г.В.

м.Харків, вул.

Університетська, 3/9

Свідоцтво про державну

реєстрацію
№ 818604 від
2.03.2000

Папір офсетний.

Друк цифровий

Щомісячник,

наклад:

1500 примірників

ЗМІСТ

Колонка редактора

“Енергія відданості” - так назвали відеофільм про часи ректорства в НТУ “Дніпровська політехніка” академіка Геннадія Григоровича Півняка. А це без пару років сорок літ! Відео унікальне з багатьох причин: і тому-що базується виключно на зйомках, котрі були зроблені силами кіностудії вишу, і багатотою палітрою подій та хронології, і унікальністю тих людей, які опинилися в кадрі. А найголовніше, як через долю окремої людини, так через долю окремого навчального закладу, передано цілу епоху. На цьому стопкадрі ми з проректором, мабуть, ще Національного Гірничого Університету Юрієм Хоменко, вітаємо Олександру Терентіївну Гончар - сестру незабутнього автора “Собору”. Саме в ті роки з ініціативи НГУ та редакції “Бористену” було розпочато кампанію з перейменування вулиці імені Кірова у вулицю Олеся Гончара. Знайдіть “Енергію відданості” в YouTube - буде цікаво...

Фідель Сухоніс, редактор журналу “Бористен”

- Стор.1 Колонка редактора*
Стор.2-3 ВІДДАНІСТЬ ЛІСОВІЙ СПРАВІ
Стор.4-5 Мій Ювілейний подарунок - читачам «Бористену»
Стор.6-8 ДО 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛЬНИХ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ ПООРІЛЛЯ У ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ
Стор.9-15 Спеціально для «Бористену
Стор.16-17 «Штрафи - Ваші права та обов'язки»
Стор.18 Час історії
Стор.19-21 ВІДКРИТТЯ СИЛИ НАШОГО РІДНОГО СЛОВА
Стор.22-23 ЗЧРМ
Стор.24-31 Сумний липень для родин Габелків й Карюків й усього українського вільного світу
Стор.32-33 Поетичним рядком
Стор.34 Diaspora.u
Стор.35 Історія
Стор.36 Рецепти української кухні

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті
borysten.com.ua

«Колонка редактора»

ВІДДАНІСТЬ ЛІСОВІЙ СПРАВІ

Олег Михайлович Мілов лісничий Миколаївського лісництва ДП «Петриківський лісгосп» з дитячих років живе серед лісу. Його любов до своєї професії пройшла вже не одне випробування. Знайомство з цим фахівцем підтверджує істину: серед лісовиків випадкових людей не буває.

Лісничий загляк на місті. Буквально за пару десятків метрів від себе, поміж високих старих сосен, помітив обриси великого, могутнього тіла. Промайнула думка: невже лось?! Тихо ступаючи аби не зачепити ногою засохлу гілку наблизився до тварини ближче. Так лось. Прекрасне видовище являв собою цей велетень, сповнений могутньої сили. А роги! Вони були надзвичайної краси: широкі, лопатоподібні, спрямовані неначе корені вниз, а потім крилато піднімаються вгору.

Ми сидимо з Олег Михайловичем на дерев'яній лаві побіля контори Миколаївського лісництва і він немов юнак захоплено та емоційно згадує цьогорічну весняну зустріч з лосем.

- Потім я ще бачив його ще пару разів. А ось це зовсім недавно зустрів й самицю з маленьким дитинчам. Важливою умовою оселення лосів є наявність води,

- продовжує свою розповідь лісничий. - А у нас тут і Дніпро, і, як по сьогодні вважається, найчистіша у Європі річка Оріль. Ось, напевно, тому і забрели сохати, мабуть, з Полтавщини у нашу краї. Для нас то велика радість.

Я розумію захоплення лісника. У степовій Дніпропетровщині де зелені насадження складають біля 6 відсотків території більшість лісів рукотворні. А тому серйозна дичина в них рідкість. Що вже везти мову про лосів....

Підопікою у Олега Михайловича півтори тисячі гектарів зелених насаджень. А все лісництво як структура на сьогодні це лише сім штатних одиниць. Поза тим Миколаївське лісництво розташоване у вкрай складних з точки зору екології умовах. Воно немов би затиснуте поміж обласною столицею та чималеньким промисловим Кам'янським.

- А тому це і браконьєрство, і незаконні вирубки, і додаткові тривоги у пожежонебезпечний період, - ділиться своїми проблемами, як стає доволі швидко зрозуміло, залюблений у свою роботу лісничий.

- То як же провадити господарку за таких умов та ще з такою малою кількістю людей? - цікавлюся у Олег Михайловича.

- На висадку залучаємо працівників за трудовими угодами. Місцеві часом можуть допомогти. Я ж у Миколаївці всі сорок шість років свого життя безвиїзно живу. А так хлопці мої віданні лісовій справі. Випадкових людей серед лісівників, як правило, не буває. Ліс притягує, вабить того, хто присвятив йому свій труд. Були випадки коли дехто кидав найперше через малу зарплату нашу робітню. Йшли на працю в Кам'янське в металургійну галузь. Але за пару місяців кидали ту працю. Після лісу цех немов тюрма. На жаль, не кожного назад міг узяти. Місця то вже зайняті були....

Для самого Олег Михайловича ніколи не стояло питання ким бути. Двомісячною дитиною приїхав він з батьками професійними лісовиками на помешкання до села Миколаївка.

- Я не рідко бував з ними на лісових обходах, займався висадкою нових насаджень. Мабуть, тоді й зародилася моя любов до не простої праці лісника. Знаєте, не передати словами той стан душі, коли бачиш виплаконе в буквальному сенсі твоїми руками дерево. Це немов твої зелені діти. І як за власних дітей у тебе починає боліти за них серце, ти переймаєшся долею своїх вихованців. Усіма силами прагнеш зберегти їх від небезпеки – вогню чи сокири браконьєри. Можливо, для когось ці мої слова прозвучать патетично. Але це правда життя. Принаймні, мого життя...

Коли старший Мілов очолив Миколаївське лісництво кадровий склад був рівно удесять разів більше аніж зараз. У господарстві в наявності числилася не лише спеціальна техніка, але й трактори, комбайни. На балансі утримувалося не одне зернове поле. Значить і додаткова копійка для лісництва. А взимку окрім традиційних турбот працівники господарства в'язали віники.

- Зараз набагато складніше, - розповідає Олег Михайлович. - З наших степових лісів, як відомо, на деревині не заробиш. Ягоди і гриби так само рідкість. Одне слово, в наші ліси лише вкладати потрібно. А віддячити вони можуть лише більш чистим повітрям, рекреаційними властивостями...

Професія лісівника вимагає від людини міцного фізичного і морального стрижня. Напевно, кожен може легко уявити як-то не просто і в лютий холод, і в невимовну спеку бути посеред лісу, долати кілометри, як правило, бездоріжжя виконуючи свою справу охоронця та примножувача зелених насаджень. А ще непростий вітчизняний соціум. Важко сказати який відсоток наших співгромадян готові за цивілізаційними канонами поводитися у лісі, аби не наражати дерева на пожежу чи не залишати після себе на природі купи сміття. Однак, на жаль, виглядає що це процент таких коли не жалюгідний, то доволі скромний. А браконьєрські вирубки! Тут тенденцію на їх збільшення чітко фіксують соціологи. Адже нині

людина бере до рук сокиру не через скнарість або бажання збагатитися, а (не має куди правди діти) часто-густо для того щоб просто вижити. Опалення чи найбільш б'є по кишені пересічних українців. Навіть жарт такий побутує – бомжу який зимував у технологічних закутках теплотраси весною виставили рахунок за опалення...

- Один з моїх синів пішов би до лісництва працювати, - ділиться своїм особистим О. Мілов. - Однак нині це не можливо. Якщо син працює під керівництвом батька, то це вважається за корупцію. А так би продовжив нашу лісову династію...

Професія лісника – одна з найдавніших. У нашій країні її вік визначається декількома століттями. Історія закарбувала що у X-XII ст. уся Київська земля була вкрита лісами. У лісах жили зубри, олені, ведмеді, вепри, лосі, бобри тощо. Предметом безпосереднього споживання були хутро, мед, ягоди і гриби. Лише поступово серед лісів з'являлися невеликі ділянки полів, про це свідчить поняття «полісся». А тому для хліборобського сьогодні українського роду найпершою справою була лісова галузь. А щоб вона не завмерла навіть у степовому краї і трудяться такі подвижники зеленої справи як Олег Михайлович.

- Можна сказати що сам по собі ліс у наших краях не росте, - розповідає лісничий. - Найбільш поширеними для висадки у степовому краї є саджанці сосни. Їх ми висаджуємо кожного року. І використовуємо власні саджанці, які готують у спеціально обладнаному озсаднику. А ще успіх масової висадки молодого лісу залежить від обізнаності кадрів. Можна вважати, що це один з вирішальних факторів. Дякувати Богу, кваліфіковані люди у нас є...

Карколомною долю Олега Михайловича Мілова назвати не можна. Здавалось такі в чомусь навіть банальні рядки біографії. Але ж це лише на перший погляд. Бо, як відомо, кожна людина це цілий світ. І добрий та щирий світ Олега Мілова щоденно знаходить підтвердження у його справах відповідального керівника, батька, чоловіка та громадського активіста.

*Фідель Сухоніс,
письменник, журналіст*

«Цікаво»

Мій Ювілейний подарунок - читачам «Бористену»

НЕ ТОРКАЙ МОЮ ЗЕМЛЮ, БО СВЯЩЕННА ВОНА

Велика Українська Родино!
Прийми моє щире вітання з
Луганищини, з луганської землі. –
землі Володимира Сосюра, Григора
Тютюнника, Бориса Грінченка, з
донецької землі – Василя Стуса.

***

Восьмого жовтня

Листя пожовкло.

Йшов листопад -

В Радонеж-Сад.

Вили снаряди.

Світ був - не радий!

Сяйво калини -

З криком дитини.

А у Покрови

Свічі воскові.

Срібна пелена.

Світло зелене...

Вій-війна - брила!

Я народилась.

Тоді Доля змилосердилась.

Зоставила маму і хату.

А зараз - ні хати, ні навіть маминої
могили...

Сім бездомних років біженських
поневірянь...

Сім нових написаних книг.

УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ

...І не зробиться темно.
І не зникне весна.
Не торкай мою Землю!
Бо священна вона.

Не втомлюся кохати.
Не зімнеш Благодать.
Не торкай мою Хату!
В Хаті діточки сплять.

Не погасиш Свічада..
Не посушиш води.
Не торкайся Розсади.
Не для тебе - плоди.

Не зійдеш і на Гору.
Не схолодиш вогні.
Не торкай моє Море!
Бо утопишся в нім.

Не зайдеш у Фортецю.
Не спорожниш об'єм.
Не торкай моє Серце!
Своїм вибухом вб'є.

Не зупиниш і літа.
Не скоротиться Вік.
Не торкай моє Світло!
Промінь - на Цілий Світ!

І не зробиться темно.
І не зникне весна.
Не торкай мою Землю!
Бо священна вона.
березень 2014, остання поезія, написана
в Краснодоні, на Луганищині

Такий вже Фатум над поетами, що
мусять гукати на майданах і прорицати,
аки одержимі, в той час, коли хотіли б
в землю увійти від туги і замовкнути
навіки.

Леся Українка в листі до Івана Франка

14 січня 1903 р. Сан-Ремо

УКРАЇНА

*Хто ти є, Україно, - така?!.
Щоб за тебе в огонь і у воду...*

*Я - твоя Родова Ріка,
Що тече із душі Народу!*

*Хто тебе і коли народив?!
Із якого зерна і оздоби?..*

*Я - Покрова твоя.
Назавжди!*

Що накриє тебе. Преподобно!

*Звідки ти, із чийого Русла?
Чим нас з'єднує Уселенна?!*

*Я - тобі своє серце дала.
Ти палаєш любов'ю до мене.*

Звідки взявся найперший наш Слід?

*Чому ти, наче Янгол, у квітах?!
Ми з тобою - один Божий Плід.
Ми з тобою - одна Молитва.*

*Україна - це значить: к р а с а.
Пахне росами Вишитий Тризуб.
Я - Земля. Я - твої Небеса.
Мене Бог сотворив.
Зі Своєї Ризи!*

*Мироточивом - із вінка.
І послав тобі Свого Апостола.
Я - твоя Родова Ріка,
Яка святить твоє Потомство!*

*Ти - така, Україно, - т а к а!
Ми за Тебе - в огонь і у воду!
23.07.2021,*

«Спеціально для «Бористену»

ДО 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛЬНИХ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

ПООРІЛЛЯ У ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ

Продовження, початок у №298, №346, №354, №359

---ОТАМАНИ ЗРІДНЕНІ ДУХОМ---

*«Коли ви вмирили,
вам дзвони не грали»
Із стрілецької пісні*

Царичанська повстанська зона – частина Поорільського повстанського простору часів національної Української Революції 1917-1921 років. Ця зона була активною складовою загальноукраїнського повстанського руху.

Поорільське містечко Царичанка під час Визвольних змагань було одним із тих, де активно відбувався повстанський рух. Саме біля Царичанки і в самому містечку у 1919 – 1921 роках діяв Бабайківський повстанський загін Самарського-«Красілі». Після 24 травня 1920 року, коли повстанський рух в Кобеляцькому повіті очолив славетний отаман Андрій Левченко (1895 -1923), поручик кавалерії, «стрункий, красивий і шляхетний», Царичанка стала одним з центрів його впливу.

Це був один із успішних отаманів Визвольних змагань, бо, на відміну від багатьох, був схильним до об'єднання з іншими, для яких амбітність або безмірна самовпевненість заслоняли головну мету – здобути перемогу загальними зусиллями.

На щастя, в Царичанській зоні він зустрів побратимів-отаманів зріднених духом і метою. Переважно це були вожаки-петлюрівці («самостійники»). Неможливо не згадати цього отамана у дослідженні діянь Бабайківського повстанського загону. Вже 29 травня 1920 р. Левченко навідався до Царичанки

і вперше зустрівся з отаманом Бабайківського загону Самарським-«Красілею». Вони домовилися про постійний зв'язок і узгодження взаємодій. Долучився до взаємодії і відомий отаман Пилип Садовий (1894-1921).

Вони надалі дотримувалися цих домовленостей. Невдовзі їхні загони з'єдналися в Могильові (400 -600 бійців), але ненадовго, бо втрутились деякі обставини, які неможливо було передбачити. Потім, об'єднавшись у серпні 1920 р., вони розбили в Недогарках каральний загін червоних. Самарський із Садовим здійснили рейд по Приоріллю через Маячку, Нехворощу, Ряске, ... Через півроку після першої зустрічі двох отаманів Самарський загинув, але його наступники (отамани Омелян Пасічний, Афанасій Левенець) продовжували взаємодіяти з Левченком і Садовим. Загони цих отаманів ефективно сприяли укріпленню сил «самооборони» в Царичанці (керівники Макар Баранець і Кирило Коцар). З травня по жовтень 1920 р. ця трійка отаманів із самообороною містечка фактично не допускали в Царичанську зону советську владу.

Всі спроби силою підкорити громаду знаходили жорстку відсіч від самих мешканців та повстанських загонів. Десятки разів загін Самарського навідувався в Царичанку. Отаман словом і ділом окрилював її мешканців на супротив новій владі.

У жовтні 1920 р. «самооборона» Царичанки спромоглася створити

Царичанський повстанський загін отамана Коцара, який у жовтні цього ж року був сотнею у формуванні отамана Матвієнка з наміром захоплення Новомосковська. Цей загін разом із Бабайківським загonom Пасічного вирушив під Новомосковськ, а Царичанку захищав загін Садового і самооборона Баранця.

Левченко особисто брав участь у боях в Царичанській зоні. Був оточений і поранений біля бабайківської «Сосни» (червень 1921 р.) Виривався з оточення біля Царичанки (25 серпня 1920 р.), Маячки (29 липня 1921 р.), Преображенки і Надхівки (серпень 1921 р.) Декілька разів займав Бабайківку - останнього разу 11-12 липня 1921 р. Після червня 1921 р., коли загін Самарського-Пасічного-Левенця припинив існувати, залишки цього загону приєдналися до формування Левченка. В умовах жорсткого тиску з боку регулярного червоного війська, з осені 1921 р. Левченко змушений був своє військо розділити на окремі загони і групи (по 10 – 12 бійців). Два таких

загони очолили Микола Пасічний і Давид Киприч. Навіть після розсіяння формування Левченка, з лютого 1922 р., вони об'єдналися і цей загін під проводом Киприча самостійно діяв на територіях Ляшківської, Маячківської та Бродщинської волостей.

На початку травня 1921 р. Головний штаб військ УНР в м. Тарнові призначив Левченка начальником 14-го повстанського району: вся Полтавська губернія, частина Кременчуцького повіту і Охтирський повіт. Отаман призначив комендантів повстанських районів, визначених у межах 14-го загального. В серпні 1921 р. одним із них був призначений Микола Пасічний, який із залишком Бабайківського загону був вже у формуванні Левченка. Пасічному підпорядковувалися: Бабайківська, Маячківська, Бродщинська волості. На жаль, обставини не дозволили Пасічному реалізувати наміри Головного штабу і особисто Левченка.

Тим, хто зважиться розвинути пошуки відомостей про повстанців Бабайківського загону, автор пропонує мартиролог повстанців, зібраний із різних документальних джерел: архівів і інтернетресурсів.

Отаман Андрій Левченко

МАРТИРОЛОГ ПОВСТАНЦІВ БАБАЙКІВСЬКОГО ЗАГОНУ

Немає повного списку повстанців цього загону, але частина відома: В.І. Бичек, Ф.П. Бичек, В.Я. Божко, Д.А. Булига, С.Г. Булига, Ф. Велигура, Д.І. Весич, О.Ф. Гавриленко, К.П. Городецький, О.Н. Городецький, О.І. Грищенко, Н.Д. Дудка, Д.Д. Дякун, Д.К. Дякун, Д.П. Дякун, (С.К.?) Загорулько, Ільченко, П.С. Карабут, Кирило Карапита, А.С. Качур, Д.І. Киприч, С.А. Коробка, Орхов, Г.Г. Котенко, Микола Котенко, П.А. Котенко, П.О. Кузема, С.І. Кузема, С.М. Кузема, Ф.М. Кузема, А.М. Левенець, К.М. Левенець, С.М. Левенець, Ю.М. Левенець, Ілля Лубенець, Кирило Лубенець, Феодосій Марченко, М.Г. Молодан, П.Т. Орел, М.П. Пасічний, О.П. Пасічний, Т.Т. Пивоваров (Пиварь-Пиваренко), П.К. Пікуля, Д.В. Сало, Д.Ю. Сало, І.А. Симон, Г.Й. Соколянський, О.К. Соколянський, І.Г. Соколянський, Г.З. Тараненко, Г.З. Тарасенко, ?С. Ткач, В.С. Ткачов, М.І. Ткачов, Ф.В. Ткачов, Ф.С. Ткачов, Іван Цимбалистий, І. Червоний, Ф.А. Червоний, М.Л. Чернявський, П.Д. Шандиба, А.У. Шинкаренко, Ф.С. Шинкаренко, Ф.Ф. Шинкаренко.

В загоні воювали мешканці навколишніх сіл: Вербове, Гнатівка, Драгівка, Дубове, Заорілля, Івано-Яризівка, Калинівка, Лисківка, Михайлівка, Ненадівка, Новостроївка, Пилипівка, Преображенка, Прядівка, Селянівка, Семенівка, Тарасіка, Турове, Червона Орілька, Юр'івка, Помазанівка, Залелія,..

(Далі буде)
Руслан Карпенко
м. Суми, 2021 р.

“Спеціально для «Бористену»

ТРАПЛЯЮТЬСЯ І МІЖ НАМИ ЛЮДИ, ЩО ЦІЛУЮЧИ В РУКУ МОСКОВСЬКОГО ОРДИНЦЯ ВМІЮТЬ ДОСЯГАТИ ВИСОКОГО РІВНЯ САМОВДОВОЛЕННЯ

Віддавна різного роду ворожбити, знавці і псевдознавці намагаються блиснути культурою, знанням і власною компетенцією у справі про яку назагал не мають жодної уяви. Якщо до дискусії добровільно включаються чужинці, то трапляється їм непогана нагода, щоб продемонструвати “вищість” власного роду і народу і одночасно пригнобити та скомпрометувати “руських аборигенів”, які у своєму культурно-цивілізаційному розвитку осталися далеко “ззаду”. Якщо йдеться про автохтонних жителів руських (українських) земель, то наші західні сусіди охоче знаходять у них дві основні “хиби”. Перша це “неправильна”, бо східна християнська віра; а друга “хиба” - це ігноранція західного католицького світу. Усяк представник західного католицького світу завжди зі зневагою, погордою та презирством критично оцінював все, що “схизматичне”, грецьке, православне чи руське. Пригадаймо, що до 1720 р. на усій Східній Слов’янщині слово “руське” було синонімом слова “українське” (і рідше “білоруське”). Термін “російське” з’явився після 1720 р. Наприклад, Івана IV Грозного усі називали царем московським (ніколи “руським”), а панував він від 1547 до 1584 р. Б. Хмельницький у 1654 р. завершив союз з Олексієм Михайловичем, який був московським царем (а не російським). Привиклі до брехні і маніпуляції російські історики навіть Івана IV Грозного називають “царем російським”, що є недопустимою брехнею, бо в Московії панували московські царі, а не “російські” (бо тоді іще жодної Росії не було). В часі війни з Б. Хмельницьким (1648-1654 рр) польські католики захопили (з церкви) православну ікону Сокальської Богоматері і рушили з нею на Україну, щоб подолати українських козацьких “схизматиків”. Наші “брати

польські католики” були переконані, що Бог є по їх боці і з його допомогою можна захопити весь чужий простір “від можа до можа”. У 1651 р. коли військо Б. Хмельницького зустрілись під Берестечком з переважаючим числом польського війська, в прикарпатському районі біля містечка Чорштин місцеві селяни-верховинці вчинили збройний напад на чорштинський замок і здобули його. Це мабуть перша історична згадка про те, що карпатські лемки відчували кровний зв’язок з українським народом та й захотіли йому допомогти, атакуючи спільного ворога з заходу. Немає сумніву, що селянські нападники були лемками й вони також хотіли позбутись репресій польської шляхти, яка навіть верховинцям почала накидати своє панщинне право (точніше “своє безправ’я”). Спробуймо поминути злосливе і брехливе базікання наших ворогів і про історію наших предків заговорити неложними словами. Хочемо м. ін. знати коли і звідкіль прийшли лемки в карпатські гори по обох сторонах польсько-словацької границі? Отже, почнемо нашу розповідь від початку: На нашій українській прабатьківщині “Київській Русі” (860-1240 рр) жило 8 схінослов’янських племен. Були це:

поляни, що жили у
центральному подніпров’ї
древляни - на північному заході
сіверці -
на північному сході
волиняни і дуліби - на заході
уличі і тиверці - на півдні
України (на захід від Дніпра).

Восьме плем’я, яке увійшло до етнічного складу української нації, точно не

встановлено (ані його назви, ані місця проживання). Білі хорвати, що проживали в районі Карпат в сусідстві уличів і тиверців найскоріше переселилися на південну слов'янщину під тиском агресивних кочовиків зі сходу. Їх не включаємо до складу українського народу. Домінація монголів із Золотої Орди не спричинилась до переміщення українських племен. Більшість українських земель іще в XIV столітті потрапило до складу Великого Литовського Князівства, але подальше перебували вони у своїх оселях. У II половині XV ст. утворився Кримський ханат, який у 1475 р. прийняв зверхність турецького султана. Під намовою московського князя Івана III (1440-1505 рр) у 1482 р. татарський хан Менглі-Гірей напав на Київ та брутално його пограбував і спалив. Для скріплення московсько-кримського союзу татари відправили у Москву (князеві Іванові III) золоті прикраси пограбовані татарами у святій Софії в Києві. З того часу кримські татари щороку відправлялись на Україну у своїх грабіжницько-бандитських планах. Внаслідок цього загинуло багато тисяч невинних українських селян. Історики вважають, що татарські лиходії причинились до смерті біля 2,5 мільйона людей. Від тих нападів найбільше потерпіло населення Київщини, Поділля, а також плем'я уличів та тиверців. З уваги на найближчу віддаль Кримського ханату від поселень тиверців і уличів, згадані племена були найбільш наражені на постійні напади кримських татар.

Внаслідок хронічних нападів кримських татар життя у південній Україні стало нестерпним. Рятуючись від загибелі, частина українського населення з уличького та тиверського племені вирішила переселитися на більш безпечні терени. І так наші переселенці-втікачі покидали свою батьківську землю, до якої звикли, та й рушили в західному напрямі, де сподівались знайти більш безпечні місця для прожитку. Очевидно наші мандрівники по-зможі забирали зі собою

свій скот (свою худобу) та залишки свого майна (якого не встигли забрати татари). Групова мандрівка південноукраїнських емігрантів нагадувала трохи старожитні мандрівки єврейського народу. В одному і другому випадку їх причиною була життєва konieczність зберегти власне життя і життя своїх сімей. Добре розуміємо, що найбільшим стимулом до переселення була загроза нападів кримських ординців, а вони почались у 1482 році. Можна вважати, що саме тоді почались групові переміщення уличьких та тиверських емігрантів і тривали вони без зупинку до 1500 року. Можна так вважати, бо у 1492 р. з'явилися перші письмові згадки про українських козаків, а вони з моменту своєї появи стали першими оборонцями своїх земляків. Козаки, у великій мірі, зупиняли татарську агресію і через те від XVI ст щезають еміграційні течії українського населення. Проте п'ятнадцятивічні емігранти неодмінно прямували на захід шукаючи спокійних і незаселених теренів. Мандрували вони вздовж ріки Дністер, пізніше вздовж північних прикарпатських районів заселених українськими гуцулами та бойками аж врешті задержались в районі Західних Бескидів, які тоді були незаселені. Пройшовши Дуклянський перевал переселенці оселились також по південному боці Карпат. Можна вважати, що наші переселенці з Південної України вже в початках XVI століття стали власниками своїх Бескидів та інших гористих теренів по обидвох сторонах (теперішньої) польсько-словацької державної границі. І на тій же території довелось нашим переселенцям залишитись, загосподарюватись і жити. Перемишльська православна єпархія у своїх місійних діях підтримувала свою староцерковнослов'янську (відому і на Україні) "руську" літургію і закріплювала рідну (тобто русько-українську) тотожність нових прибульців. В умовах відчуження та рідкісних контактів з чужомовними людьми наші емігранти намагались закріпити свої звичаї

та свою зuboжiлу мoву. Тому задержували вони свою надднiпрянську назву “русин”, що нагадувала їм зв’язок з рiдним краєм, який мусили покинути. Іншим словом, яке означало карпатського поселенця була назва (новоутворена): “лем я” (тільки я), “лем ти” (тільки ти). Згодом вислови ці набрали загального характеру і стали визначати усіх прибульців. Словом цим була назва: “лемки”.

Іменник цей закріпився у щоденному вжитку на всій території заселеній лемками, і незмінно триває до наших днів. Відносно карпатських лемків, які у 1651 р. здобули польський замок у Чорштині, годиться згадати, що польське військо (числом 1000 вояків) під командою краківського єпископа, силою відбило зайнятий замок і з великою жорстокістю покарало спійманих лемків. Факти ці засвідчують, що римсько-католицький єпископ не мав милосердя для полонених. Мабуть і він визнав їх повстанцями спорідненими з українськими повстанцями Хмельницького.

КІЛЬКА СЛІВ ПРО ЗАСНУВАННЯ ХРИСТИЯНСТВА У КИЇВСЬКІЙ РУСІ.

У II половині V століття н.е. велика давньоримська імперія розділилася на дві частини: східну та західну. В кожній з цих частин був свій цісар та державна адміністрація, а також Патріарх, що очолював все християнство у своїй частині держави. Згодом кожна частина набрала рис незалежної держави. Столицею Західної Римської держави був Рим. Там же містився осідок Патріарха, тобто римського “Папи”, який у XII столітті завоював собі право верховенства над усім християнським західноєвропейським (католицьким) світом, а також право вирішувати, хто з кандидатів до влади у католицьких державах має право до королівської корони. Скупчення церковної, в першу чергу, і політичної влади називається “папоцезаризмом”. Оця форма влади у католицьких державах триває донині.

Інакше сформувались співвідношення між церковною та політичною владою у Візантії та державах, які прийняли від неї християнство. Починаючи від цісаря Юстиніана Великого I (527-565 рр) у Візантії утворилась політична система, в якій політичну і церковну владу виконував одноособово монарх (тобто цісар та його чиновники). Система ця безперервно триває і до наших днів, а в Московії, чи згодом Росії, іноді набирала вона форм незрозумілого варварства незважаючи на те, що іноді торкалась вона ніжної і вразливої матерії. Абсолютна влада монарха відносно церковних питань традиційно зветься цезаропапізмом. В історії української православної церкви домінація світської влади у справах релігійних питань, принесла багато шкоди і нашому народові, і нашій церкві. Києво-Руський князь Володимир Великий (980-1015 рр) був не тільки великим політиком, але і богомільним володарем. З його волі у 988 р. Українська держава - Київська Русь прийняла християнську віру і опинилась в крузі цивілізованих народів. Формально зверхником киеворуського християнства був Константинопольський Патріарх, але практичну (навіть політичну) владу на Русі (згідно з принципом цезаропапізму) виконував візантійський цісар, для якого державний і політичний успіх Візантії мав більше значення ніж християнство на Русі. З уваги на шантаж та спроби накинути руським князям візантійську політику, вигідну для Константинополя, Володимир Великий Українській церкві надав форму автокефалії і не дозволив на шкідливий диктат константинопольських ієрархів (залежних від цісаря) у внутрішніх справах української церкви і держави. Ситуація на Русі змінилася у 1037 р. коли-то Ярослав Мудрий дозволив на утворення Київської Митрополії. Відтоді візантійським ієрархам вдалось накинути Києву свою візію керування Київською Митрополією (якій підлягала вся Східна Слов’янщина).

Ишлося про те, щоб українську церкву підпорядкувати Константинопольському Патріярхові і чужими силами, від півночі, охороняти безпеку Візантії. Головним заходом політикуючих візантійських ієрархів було (кожноразово) накидати Києву свого (грецького) митрополита, який повинен турбуватися про державні інтереси грецькомовної Візантії, а доля її провінції (Київської Митрополії) не повинна їх занадто цікавити. Так воно й було. Перед монгольською агресією на Русь у 1240 р., Київські Митрополити не вели мобілізаційної пропаганди серед суспільства для оборони батьківщини від сподіваного нападу монголів. Учасники IV хрестового походу у 1204 р. здобули і зруйнували Візантію, а в центральній її частині утворили Латинське цісарство. Держава ця проіснувала до 1261 року. В цьому періоді (1204-1261 рр) українська православна церква була повністю позбавлена якої-небудь опіки чи підтримки з боку свого патріарха (якого тоді не було).

Відновлена Візантія з'явилася знову у 1261 р. і проіснувала до 1453 р. тобто до свого цілковитого занепаду. У цьому ж 192-річному проміжку часу на Русі зайшли певні події гідні нашої уваги.

У 1299 р. з причин монгольських нападів Київський Митрополит переніс свій осідок на московську північ подальше зберігаючи свій титул "Митрополита Київської і всієї Русі". У XIV ст. постає Галицька Митрополія для потреб Галицько-Волинської держави, але у 1401 р. її скасовано. Київський Митрополит Ізидор взяв участь у Флорентійській унії (1439 р.), яка визнала повну рівність Східної і Західної церков під проводом папи.

Видавалось, що церковний розкол від 1054 р. буде знівечений, але Польща і Московія відкинули постанови Флорентійської унії, бо вона відкидала їм привід до агресії на руську церкву і руський нарід.

У 1458 р. Царгородський Патріарх

(визнаючи зверхність папи) призначив на Київського Митрополита Григорія Болгариновича, обмеживши його юрисдикцію до України і Білорусі. Московська Церква покликала (неканонічно) свого митрополита і стала автокефальною (від 1458 р.). Від 1458 р. Київська Митрополія відділилася від Митрополії Московської.

У 1589 р. Московські бояри і ієрархи примусили візантійського Патріарха Єремію II (який тоді відвідав Москву), щоб він висвятив першого Московського патріарха. В такий (неканонічний) спосіб постав Московський Патріархат, якого юрисдикція була обмежена тільки до території Московської держави.

Отож від 1458 по 1686 рік Московська церква була відділена від Української церкви (Київської Митрополії). Кожна з цих церков жила своїм власним життям 228 років. Внаслідок першого вселенського "розколу" християнської церкви у 1054 р. утворились дві незалежні церкви: Західна - католицька і Східна - ортодоксійна, тобто православна. Константинопольський Патріарх Східної церкви виявив повну байдужість щодо політичних питань Київської Митрополії, проте після Берестейських соборів у 1591-96 р. почав він виявляти незрозумілу активність. Він же та його посланці гостро включились у внутрішню "релігійну війну" на Україні, з тою думкою, щоб єднати українське православ'я з московським під владу Московського Патріарха і московського царя. Зухвала хвальба московського князя Івана III (1440-1505 рр) про майбутню гегемонію Москви, яка як "третій Рим" перейме функцію зверхника світового християнства, наробила багато надій і сподівань на визволення поневолених греків з турецької неволі. Нереальні надії греків наробили багато реальної шкоди на Україні, бо успішно випрацювали симпатії українців до московських незнаних іще "визволителів". Гостра пропагандна війна польських єзуїтів проти українського православ'я скріплена агресією

польських феодалів на українські землі (після Люблінської унії 1569 р.) у великій мірі збільшували сподівання українців на допомогу “братньої” православної Москви.

Щоб не допустити до об'єднання двох (росколених у 1596 р.) церковних частин, вороги українського народу вдалися навіть до бандитських злочинів: у 1623 р. замордовано полоцького архієпископа Йосафата Кунцевича, а у 1646 р. таємно вбито Київського Митрополита Петра Могилу, який з уніатським митрополитом Й. Рутським задумали об'єднати дві частини розколеної Української церкви. Ані Річ Посполита, ані Московія ніяк не хотіли допустити до відновлення і об'єднання Української церкви. Історичні події пізніших часів (до наших днів) засвідчують, що в згаданій справі погляди наших сусідів - незмінно тривають далі. Використання релігії до справ суто політичних з боку Польщі та Росії є тут надто очевидне. Монахи православних монастирів турбуючись про московську (жебрачу) милостиню довгі десятиліття у XVII ст. вели на Україні шпигунсько-розвідувальну роботу та її результати передавали московському цареві. В такий спосіб царський уряд мав добру орієнтацію щодо політично-суспільної ситуації в Україні. (Р. С. У теперішніх часах таку продажну роботу в Україні виконує Українська (чи Українська?) Православна Церква Московського Патріархату). Цікаво, що українська територія, будучи частиною Великого Литовського Князівства чи згодом (від 1569 р.) Речі Посполитої, безупинно була об'єктом московського шпигунського дослідження. (Це залишки монгольської воєнної стратегії ще з часів великого Чингіз-хана). Антипольські і одночасно промосковські настрої, які сформувались у I половині XVII ст. на Україні довели до катастрофічної Переяславської Ради, яка гарантувала Україні 350-літню московську неволю. В умовах руйнування залишків Української держави Хмельницького, у 1686 р., шляхом брехні і віроломства,

Москва приєднала Українську Київську Православну Митрополію до Російської Православної Церкви. І від того часу українське православ'я повністю втрачає свою українську тотожність і приймає москвіно-російську. Московське православ'я в першу чергу скасувало українську церковну обрядовість, українську церковну літературу і повністю переформувало Українську Православну церкву у церкву російську. Так сталося на Лівобережній Україні, яка у 1667 р. увійшла в склад московської держави. Правобережна Україна (від Дніпра на захід) залишилась при Польщі до III її поділу у 1795 р. В Речі Посполитій домінувала українсько-білоруська церква, яка зазнавала певної опіки римського папи. Як церква “уніатська” (тобто католицька) підлягала вона певній охороні (але не повністю). Польський сейм у 1717 р. видав постанову “про знищення Русі” (що практично означало “знищення українських уніатів”). Щоб протиставитись сеймовій агресії, унійний митрополит Лев Кишка скликав Замоїський синод у 1720 р. на якому вирішено ввести нові постанови, що закріплюватимуть непорушність традиції Української церкви. Коли варварські полчища монгольських загарбників напали на Київську Русь у 1238-1240 рр., то тоді не знаходили вони милосердя для нікого. Палено тоді і нищено навіть видатні пам'ятки руської церковної архітектури. Знаємо, що московський князь О. Невський молився до християнського Бога за благополуччя і здоров'я монгольських ханів зі Золотої Орди. В наступних століттях монгольське населення проживало на східному пограниччі московських князівств і московської держави, нестримно продовжуючи тривалі взаємини з московським населенням. Немає сумніву, що чисельні монгольські племена представляючи нижчий цивілізаційний рівень перейняли від московитів слов'янське письмо, православну віру, спершу на староцерковнослов'янських літургійних текстах, і очевидно москвіно-російську мову. І так як наддунайським болгарам

вистачило 200 літ ранньосередньовічного часу (VI-VIII ст. н. е.), щоб повністю затратити свою рідну мову, так монголам зі Золотої Орди до кінця XVI століття повністю вистачило часу, щоб засвоїти московинську мову позбувшись власної. Церковні споруди московського православ'я (що виникали на схід від Волги) та домінація московськомовних військ та державних службовців також мали великий вплив на розповсюдження московської (від 1721 р. російської) мови. Згадаймо, що немало неслов'янських племен заселяючих північні і північно-східні окраїни Московщини в ході тривалих контактів з московитами також затратили свою рідну мову. Маємо тут на увазі угро-фінські, болгарські, чемериські, чувашські, татарсько-монгольські та калмицькі племена, також (згодом) середньоазійські народи угорців та казахів. Нагадаймо, що на основі таких північно-слов'янських племен як: ільменські слов'яни, кривичі і в'ятичі сформувався володимирсько-московський народ, до якого поступово входило багато неслов'янських народів і племен, так що в кінці XV століття оце багатоплеменне утворення звільнившись від монгольської Золотої Орди заявило себе як повністю суверенна держава-Московія. І під цією назвою держава ця проіснувала до 1721р. (тобто до часів Петра I). Одним словом- не маємо ані відваги, ані права називати московинів (до Петра Першого) росіянами. Очевидно у Путіна більше відваги (і нахабства), щоб іменами київських князів з X-XII століть називати російські військові кораблі навіть у наш час XXI століття. Росіяни повчають нас, що навіть український Великий князь Володимир був державним діячем Росії у X і XI століттях. (Забули лише пригадати, де "схоронили вони Володимира княжий герб - "тризуб".) Мусимо з повним довір'ям віднести до опінії видатного славіста проф. А. Брікнера, що на протязі віків у москвіно-російській державі ніколи москвини, згодом росіяни, не

сягали навіть 30% загального стану населення. Натомість понад 70%-на більшість - це населення не російське, а в своїй більшості населення монгольського походження. І тут доходимо до сутності, бо якщо російська меншина в довгому процесі взаємовпливів доводить тюркські народи до асиміляційної затрати частини своєї мови, то азійські народи, а найчисленніші з них монголи, механічно передають москвіно-росіянам свої привички, звичаї і свою пастирсько-кочову ментальність, яка голубить і визнає брехню і віроломство у взаємних контактах, а також грубіянське трактування жінок у сімейному крузі і садизм по відношенні до переможених противників. Славні погрози п'яних мужчин скріплені "матерними словами" (так званими "матюками"), це звичайні розговори мужчин в будь-якому місці і в будь-якому часі. Відомо віддавна, що кордони російської держави завжди були докладно контрольовані і бережені тільки тому, щоб чужинці, не дай Бог, не пізнали національних особливостей російської культури, яка повинна усім чужинцям служити як приклад надзвичайної краси. Всім відомо, що літературна мова православної церкви у Східній і Південній Слов'янщині від IX ст. спирається на староцерковнослов'янську мову. Треба нам також знати, що сучасна російська мова в своєму складі має понад 40% старослов'янського словництва, яке туди попало шляхом запозичень. З практичних причин сучасна літургійна мова російської православної церкви насправді спирається на мову російську незалежно від брехливої балачки, що нібито там домінує "староцерковна мова". На українському ґрунті бачимо постійний процес українізації староцерковних текстів, які чимдуж наповнюються українською розмовною лексикою. Таким чином від часів Івана Котляревського (кінець XVIII ст.) Україна позбувається заскорузної старослов'янщини і послуговується українською літератур -

мовою, яка міцно розмежовує російську архаїчну старослов'янщину від літературної мови українців. Від Берестейського собору 1596 р. виникає на Україні з'єднана (з Римом) українсько-білоруська (унійна) церква. Частина західно-південної України у 1772 р. попала під анексію Австрії (після I поділу Польщі) і австрійська цесарева Марія-Тереза у 1780 році зрівняла в правах з іншими конфесіями також українську (унійну тобто з'єднану з Римом) церкву та особисто надала їй офіційну назву: "Українська Греко-Католицька Церква" (УГКЦ). Мусимо зрозуміти, що оця власна назва нашої церкви — є дуже вдала і засвідчує про її невід'ємні атрибути тобто про її східний, католицький та український обряд. В цьому скороченні (УГКЦ) неможливо позбутись хоч одного компонента без деформації правильної назви. Деякі отці української церкви насичені антихристиянським упередженням дозволяють собі на беззаконний експеримент скорочення "УГКЦ" скоротити до трьох букв "ГКЦ". І така безглузда "провокація" трапляється іноді і на прицерковних таблицях і в деяких церковних текстах.

Російська Православна Церква від XVII ст. веде свою постійну пропаганду єднання усіх Східних і Південних Слов'ян під "охоронним" крилом Московського Патріарха, який завжди був і є слухняним чиновником російського царя. Стремління оці мають на увазі політичну мету підпорядкувати усі слов'янські (в першу чергу) народи владі російського монарха. З уваги на жагучі прагнення російського православ'я (званого іноді російським "цареслав'ям") до мілітарного завоювання усіх слов'янських народів, деякі розумніші ієрархи тих народів почали добачати реальну мілітарну загрозу з боку фальшивих росіян, які безперервно глаголять про свою "дружбу", симпатію і "оборону менших братів", якщо буде така потреба. Незалежно від лукавих обіцянок, росіяни з великим

заангажуванням брутально винищують і українцям і білорусам їх національні рідні мови пропонуючи їм вживати тільки мову російську. Це перший успіх, що виникає з братньої "дружби" з кровожадним москалем.

Зреформована українська (унійна, можна її також назвати "Українською Греко-Католицькою") церква від 1596 р. поволі і з труднощами прямує в бік національної церкви українського народу. З приводу своєї українськості польські католики та православні москвіно-росіяни увесь час прямували до винищення українського народу шляхом ліквідації його церкви. Найбільш успішним способом здійснити цей злочинний задум було "підкинути" українцям російську церкву або польський костюл. І задля тої ідеї (від XVII ст. до наших часів) весь час триває фальшива (хто хоче нехай скаже "лицемірна") акція "перетягування" українців до чужого храму. До цієї акції включились також мадари (звані угорцями), словаки (попавши під московський вплив), а навіть "патріотичні" румуни. Правдиві українці з трудом знаходили аргументи і силу, щоб протиставитись оцим знахабнілим протиукраїнським тенденціям, які, ніде правди діти, мали політичну мету.

**Продовження нарису
"ТРАПЛЯЮТЬСЯ
І МІЖ НАМИ
ЛЮДИ, ЩО
ЦІЛЮЮЧИ В РУКУ
МОСКОВСЬКОГО
ОРДИНЦЯ ВМІЮТЬ
ДОСЯГАТИ
ВИСОКОГО РІВНЯ
САМОВДОВОЛЕННЯ"
читайте у номері
"Бористену" за
жовтень, 2021 року**

«Інтерв'ю на замовлення читачів»

«Штрафи – Ваші права та обов'язки»

В останні роки багатьом автовласникам в Україні доводиться сплачувати штрафи за порушення правил паркування і дорожнього руху. У разі якщо водій не платить штраф самостійно, постановою про накладання адміністративного стягнення у вигляді штрафу направляється до виконавчої служби.

Про те, як відбувається стягнення заборгованості у примусовому порядку розповідає у розмові з нашим кореспондентом начальник Південно-Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Дніпро) Іван Легостаєв.

- Чи багато постанов надходить на виконання?

- На виконання в органах державної виконавчої служби Дніпропетровської області перебуває чимала кількість виконавчих документів щодо адміністративних правопорушень у сфері дорожнього руху. Завдяки вжитим державними виконавцями Дніпропетровської області заходам примусового виконання рішень з початку поточного року стягнуто 38,2 млн грн за виконавчими провадженнями вказаної категорії.

- Що очікує на осіб, які вчасно не сплатили штраф за порушення ПДР?

- Після відкриття виконавчого провадження до боржника застосовуються заходи примусового виконання рішення, в результаті яких штраф стягується в подвійному розмірі, а також виконавчий збір у розмірі 10% від суми штрафу та витрати, пов'язані з проведенням виконавчих дій.

- Як відбувається примусове стягнення заборгованості?

- Виконавчий документ подається на

виконання до відділу виконавчої служби за місцем проживання, роботи боржника або за місцезнаходженням його майна. Слід зазначити, що виконавчі документи, за якими стягувачем є держава або державний орган, можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох місяців. В процесі стягнення заборгованості державний виконавець не пізніше наступного робочого дня з дня надходження до нього виконавчого документа вносить постанову про відкриття виконавчого провадження, в якій зазначає про обов'язок боржника подати декларацію про доходи та майно, попереджає про відповідальність за неподання такої декларації або внесення до неї завідомо неправдивих відомостей.

Одночасно з відкриттям виконавчого провадження відомості щодо боржника з'являться в Єдиному реєстрі боржників.

Після відкриття виконавчого провадження державним виконавцем перевіряються офіційні джерела доходу, наявність банківських рахунків, майна, з метою подальшого звернення на них стягнення; встановлюється майновий стан боржника за місцем його проживання та у разі виявлення майна — здійснюється його опис, з метою подальшої реалізації.

До боржника застосовуються заходи примусового виконання відповідно до вимог Закону України «Про виконавче провадження», а саме:

- накладається арешт на рухоме та нерухоме майно, кошти боржника у фінансових та банківських установах;
- здійснюється розшук транспортного засобу боржника.

Порядок застосування кожного заходу примусового виконання рішення має специфічні риси, які повинні враховуватись державним виконавцем у процесі виконавчого провадження.

Порядок застосування кожного заходу примусового виконання рішення має специфічні риси, які повинні враховуватись державним виконавцем у процесі виконавчого провадження.

Стягнення за виконавчими документами, в першу чергу, звертається на кошти боржника в гривнях та іноземній валюті, інші цінності, в тому числі кошти на рахунках та вкладах в установах банків та інших кредитних організаціях, на рахунки в цінних паперах у депозитаріях цінних паперів.

Уразівідсутностіуборжникакоштівтацінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення звертається на належне боржникові інше майно, за винятком майна, на яке згідно з законом не може бути накладеностягнення. Боржник має право вказати ті види майна чи предмети, на які необхідно звернути стягнення в першу чергу. Остаточо черговість стягнення на кошти та інше майно боржника визначається державним виконавцем.

Стягнення на майно боржника звертається в розмірі та обсязі, необхідних для виконання за виконавчим документом, з урахуванням стягнення виконавчого збору, витрат виконавчого провадження.

У разі якщо сума, що підлягає стягненню за виконавчим провадженням, не перевищує 20 розмірів мінімальної заробітної плати, звернення стягнення на єдине житло боржника та земельну ділянку, на якій розташоване таке житло, не здійснюється. У такому разі виконавець зобов'язаний вжити заходів для виконання рішення за рахунок іншого майна боржника.

Крім того, у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, державний виконавець має право звернутися до суду за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника — фізичної особи або керівника боржника — юридичної особи за межі України — до виконання зобов'язань за рішенням.

Зауважимо, що заходи примусового виконання рішення скасовуються після повної сплати боржником заборгованості, виконавчого збору та витрат виконавчого провадження, а виконавче провадження закінчується у зв'язку з повним фактичним виконанням рішення.

- Розкажіть про механізм арешту коштів боржника?

- Зараз в Україні працює Система електронної взаємодії з банками та автоматичного арешту рахунків боржників, в результаті чого змінився алгоритм доставки документів від державного виконавця до банківської установи. Тобто, якщо раніше вони доставлялись у паперовому вигляді поштою або особисто виконавцями, то відтепер це робитиме електронна система.

Примусове списання коштів з рахунків, які відкриті боржниками в банках, здійснюється на підставі платіжної вимоги виконавця. В подальшому, списані з рахунків боржника кошти, які зараховуються на депозитні рахунки органів ДВС розподіляються відповідно до вимог Закону України «Про виконавче провадження» та спрямовуються на погашення заборгованості перед стягувачем за виконавчим документом.

За даними ДП «Національні інформаційні системи» (НАІС), яке адмініструє Автоматизовану систему виконавчого провадження, на сьогодні до електронної взаємодії підключено більше 10 банків серед яких: АТ КБ "ПРИВАТБАНК", АТ "Універсал Банк", АТ "Райффайзен Банк Аваль", ПАТ АКБ "Індустріалбанк", ПАТ "Банк Восток", АТ «КРЕДОБАНК», АТ "АКБ "КОНКОРД", АТ "ОТП БАНК", АТ "Ідея Банк".

Слід зауважити, у разі якщо на рахунку боржника недостатньо коштів для погашення заборгованості, банк повідомляє державного виконавця про те, що постанова про арешт коштів прийнята до виконання, однак коштів на рахунку боржника не достатньо для задоволення вимог виконавчого документа в повному обсязі. При цьому арешт з коштів боржника не знімається.

- Як здійснюється розшук транспортного засобу?

- Державним виконавцем виноситься відповідна Іпостанова, яка направляється в електронному вигляді для виконання до органів поліції. Далі, у разі виявлення розшукуваного автотранспорту, працівники патрульної поліції зупиняють його та залишають на штраф майданчику. Лише після сплати заборгованості у повному розмірі та часу перебування автомобіля на майданчику, його можна забрати.

Слід зауважити, що штрафи виписуються на власника транспортного засобу. Навіть, якщо людина продає авто за довіреністю, то вона все одно залишається його власником, тому отримуватимете штрафи й будете зобов'язана їх сплачувати.

- Як можна перевірити інформацію щодо наявності боргу за несплату штрафів за порушення ПДР?

- Таку інформацію можна дізнатися:

§ в Єдиному реєстрі боржників;

§ в електронному кабінеті водія;

§ через додаток «Дія».

- Як відомості щодо боржника заносяться та вилучаються з Єдиного реєстру боржників?

- Одночасно з відкриттям виконавчого провадження, відомості щодо боржника автоматично з'являються в Єдиному реєстрі боржників, який став дуже дієвим інструментом впливу на неплатників. Адже, якщо боржник спробує будь-яким чином здійснити відчуження свого майна, і звернеться з таким питанням до органів, що здійснюють реєстрацію майна, або до державних реєстраторів речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, йому буде відмовлено. Відомості стосовно боржника виключаються також автоматично з Реєстру в день встановлення виконавцем факту відсутності заборгованості за виконавчим документом та винесення постанови про закінчення виконавчого провадження.

Уляна Романова

----- Час історії -----

"Людина - це найвеличніша з усіх істот. Людина - найнещасніша з усіх істот. Людина - найтідліша з усіх істот. Як тяжко з цих трьох рубрик вибрати першу для доведення прикладом".

І.Багрянний

2 жовтня в 1906 році народився український письменник та громадський діяч, відомий як ІВАН БАГРЯНИЙ. Його життєвим кредо можна вважати його ж слова "Ходи по лінії тільки найбільшого опору, і ти пізнаєш світ".

Івану Лозов'ягину (справжнє прізвище митця) доля відмірила всього 57 років. Він народився 2 жовтня 1906 р. в м. Охтирці на Сумщині у родині сільського робітника-муляра. Почав писати ще у шкільні роки, і вже в 1925р. під псевдонімом "Полярний" надрукував свою першу книжку оповідань «Чорні силуети».

У 1926р. юнак вступив до Київського художнього інституту, але не закінчив його через матеріальну скруту. Тоді під псевдонімом Багрянний він вже друкував поезії й оповідання в журналах «Глобус», «Життя й революція», «Червоний шлях», «Плужанин». Його прийняли до мистецької організації МАРС. У 1929р. з'явилася його збірка поезій "До меж заказаних", а в 1930р. - історичний роман у віршах «Скелька». 16 квітня 1932р. його було вперше заарештовано за контрреволюційну і націоналістичну діяльність, а в червні 1938р. - новий арешт.

У роки Другої світової війни Іван Багрянний брав

активну участь в українському підпіллі. У 1944 р. вимушено емігрував до Німеччини, залишивши на батьківщині дружину з дітьми.

У Німеччині, в Новому Ульмі, він разом з однодумцями, також переміщеними особами, у 1945 р. заснував газету «Українські вісті», а також МУР - Мистецький український рух й ОДУМ - Об'єднання демократичної української молоді, розгорнув громадську українську роботу.

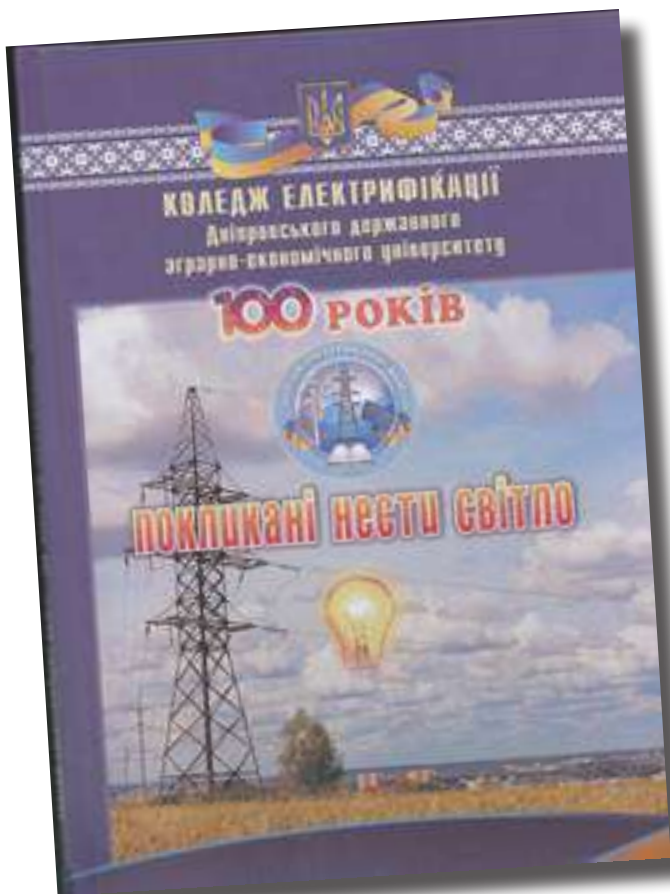
Фактично, там, у таборі для ДіПі (переміщених осіб), українство активно розвивалося, даючи імпульс розквіту української культури та науки і за океаном, в США та Канаді. Адже, як відомо, саме українські іммігранти третьої хвилі з числа переміщених осіб та з колишніх мешканців європейських країн найбільше долучилися до інституалізації та згуртування українців Північної Америки. Водночас українці Нового світу тісно співпрацювали з своїми співвітчизниками та товаришами в Європі, в тому числі й Новому Ульмі.

Найвідоміші твори Івана Багряного: романи «Тигролови» (1944-46), «Сад Гетсиманський» (1950), «Огнене коло» (1953), «Буйний вітер» (1957), «Людина біжить над прірвою» (1965), п'єси «Генерал», «Морітурі», «Розгром», збірка «Золотий бумеранг» (1946), поема «Антон Біда – герой труда» (1956). Для наших читачів, очевидно, цікаво було б ознайомитися і з його працею, присвяченою аналізу українства Зеленого Клину (Далекого Сходу), де письменник прожив кілька років. На особливу увагу заслуговує політичний та громадянський маніфест Івана Багряного, опублікований у 1946 р. кількома мовами, - памфлет «Чому я не хочу вертати на батьківщину?». Пізніше його не один раз зачитують на Українському «Голосі Америки», і таким чином слово митця на радіохвилях долетить і до рідної землі. А водночас - пояснить позицію тих, хто опинившись у роки війни на чужині, не захотів повертатися додому. Зокрема, у памфлеті він заявляв від імені таких же переміщених осіб, як і сам: «Я один із тих сотень-тисяч людей-українців, що не хочуть вертатися додому, під большевизм, дивуючи тим цілий світ. Я є українець, робітник з походження, маю 35 років, уроджений на Полтавщині, зараз живу без сталого житла, в вічній нужді, никаючи, як бездомний пес, по Європі, утікаючи перед репатріаційними комісіями з ССРСР, що хочуть повернути мене на «родіну». І ще : «Я не хочу вертатись до своєї Вітчизни саме тому, що я люблю свою Вітчизну. А любов до Вітчизни, до свого народу, цебто національний патріотизм, в ССРСР є найтяжчим злочином. Так було цілих 25 років, так є тепер. Злочин цей зветься на більшовицькій мові — на мові червоного московського фашизму — «місцевим націоналізмом»

«Добрі справи «Бористену»

ПОКЛИКАНІ НЕСТИ СВІТЛО

З 1992 року виходять книги у серії «Бібліотека журналу «Бористен». За цей час побачило світ близько ста книг та колективних збірників української тематики у різноманітних жанрах. Серед авторів цих видань як і відомі письменники, так і початкуючі літератори, представники діаспори.

Цього разу бористенівці підготували ювілейне видання. А саме нариси про історію дніпровського коледжу електрифікації. Коледж електрифікації Дніпровського державного аграрно-економічного університету один з найстаріших профільних навчальних закладів країни. За цей факт він має бути занесений до книги рекордів України. Коледж сучасний заклад освіти, з розвиненою матеріально-технічною базою і соціальною інфраструктурою. Отримати освіту студенти можуть як за денною, так і заочною формою навчання. В основі освітньої діяльності педагогічного колективу коледжу - сучасні методи ведення занять, навчально-методичне і технологічне забезпечення освітнього процесу,

зв'язок з практичною професійною діяльністю, високий професіоналізм викладачів.

Вже не один рік триває співпраця редакції «Бористену» з цим навчальним закладом. Зрозуміло, найперше в гуманітарній сфері.

Відомі українські меценати з Каліфорнії (США) родина Івана та Марусі Гнип спільно з редакцією Всеукраїнського журналу «Бористен» свого часу започаткували мистецькі змагання обдарованої української юні. Головне завдання творчого огляду – конкурсу молодих авторів родини Івани та Марусі Гнип полягало в пошуку талановитих та патріотичних юнаків і дівчат, котрі захоплюються або професійно працюють в царині культури, літератури, образотворчого мистецтва та музики.

Головними критеріями для визначення переможців творчого огляду –конкурсу молодих авторів родини Івана та Марусі Гнип вважався не лише високий професійний та художній рівень мистецьких робіт, художніх та інших творів, а також їх наповненість національним та патріотичним змістом, спрямованість на пропаганду української культури і самобутності.

До проведення цього конкурсу був залучений і КЕДДАЕУ. Так саме в його стінах відбулося урочисте вшанування переможців сьомого та восьмого щорічного конкурсу імені родини Івана та Марусі Гнип. На жаль, через смерть добродія Івана в 2016 році ця першість припинила своє існування.

Та знову ж таки спільно з Всеукраїнським щомісячником «Бористен» став одним із фундаторів щорічної Відзнаки імені Івана Багряного. Відзнакою ім. Івана Багряного (заснована у 2016 році) вшановуються з нагоди ювілейних дат, визначних подій, за вагомі досягнення в галузях науки, освіти, культури, активну державотворчу та громадську діяльність громадяни України і представники української діаспори, окремі колективи, установи, релігійні громади та інші юридичні особи.

І тепер ми можемо сміливо вважати що щорічна Відзнака імені Івана Багряного знайшла свою постійну прописку в стінах коледжу електрифікації міста Дніпро. Адже цьогожорічного жовтня у стінах цього навчального закладу вже втретє будуть проводитися урочистості з нагоди віншування переможців Відзнаки імені Івана Багряного за 2021 рік.

Власн.інформ

ВИШИВАНА країна

Українська вишивка — один із видів народного декоративного мистецтва українців; орнаментальне або сюжетне зображення на тканині, шкірі, виконане різними ручними або машинними швами; один із найпоширеніших видів ручної праці українських жінок і, зокрема, дівчат. Вишивку вживають в українському народному побуті передусім на предметах одягу, в основному на жіночих і чоловічих сорочках. Крім того, вишивки поширені на предметах домашнього вжитку, як ліжники, обрус, наволочки, рушники тощо.

Українське мистецтво вишивання має давнє походження, витoki якого сягають епохи неоліту. Вишивки були відомі ще в II ст. до н. е. Стародавнє поширення одягу з вишивкою на території України засвідчують зображення на

творах декоративно-ужиткового мистецтва скіфської доби (золота пектораль з кургану Товста могила (IV ст. до н. е.), срібна ваза з кургану Чортотлик (IV ст. до н. е.), чаша з кургану Гайманова могила (IV ст. до н. е.) та ін.). На знаменитій куль-обської вазі можна розрізнити сітчасті візерунки: ромби, кола, хрести. Металеві фігурки так званих «танцюристів» із мартинівського скарбу на Черкащині (IV ст. н. е.) мають на пазусі сорочок широку манишку з сітчастим орнаментом, яка сягає від коміра до пояса. Подібну «манишку» виявлено на бронзовій статуєтці з-під Хорола на Полтавщині (IV–VII ст. н. е.)

Срібна нашивна бляшка із антського скарбу 6-7 ст. н. е. Вважається зображенням людини у орнаментованій сорочці.

Оздоблювався вишивкою також і одяг сарматів, які тривалий час мешкали на території сучасної України (курган Соколова Могила, I ст. до н. е.; курган Сватова Лучка, I ст. до н. е.)[1]. Унікальною є саме знахідка з Сокольської могили: вона стала свідченням високої майстерності вишивання золотом «в прикріп» та технікою пряденого золота, і вірогідно, є наслідком попереднього тривалого розвитку вишивального мистецтва найдавнішого з досі відомих.

Композиційне вирішення української вишивки відзначається безмежною фантазією, колоритом. І все ж переважає стрічкова, букетна і вазонна композиції. Відповідно до етнографічних особливостей вишиванки виявляють чимало регіональних відмінностей. Притому, українські вишиванки мають один спільний для всіх земель стиль, так що їх неважко розпізнати серед вишиванок інших народів – слов'янських і неслов'янських. Архаїчні зразки, звичайно одного кольору, відомі були на Поліссі, Волині й Бойківщині. Строго геометрична низь поширена на Гуцульщині, Поділлі, Полтавщині. Сильно стилізовані рослинні мотиви властиві для Побужжя, Волині, Поділля, Буковини.

Більше рослинного характеру, з натуралістичним і мальовничим трактуванням вишиванки Київщини і особливо Полтавщини. Мережка і загалом ажурні вишиванки відомі на Полтавщині, середньому Поділлі й Покутті. Кольори української вишиванки загалом відомі в обмеженій кількості й гармонійних сполуках. Найбільше уживані чорна і червона барва або чорна, червоногаряча і жовта. Часами долучають також зелену й синю. Рідко вживаються срібна, золота і сіра нитки. Взагалі багатство барв збільшується з півночі на південь.

Влас. інформ.

До 30-річчя

«ВІДКРИТТЯ СИЛИ НАШОГО РІДНОГО СЛОВА»

«Іван Данилюк – поет точної думки, ясного образу, а відтак зрозумілий кожному» - відзначив у книзі «Антологія поезії Придніпров'я», яка вийшла в 1999 році в обласному видавництві «Січ» відомий письменник Віктор Савченко.

Народився Іван Володимирович Данилюк 11 вересня 1950 року в селі Троїцьке Павлоградського району. Перші його вірші були надруковані в райгазеті у 1966 році, коли відвідував шкільну літстудію, засідання якої проводив директор школи Карпо Микитович Гулак. Потім, під час навчання в Дніпропетровському держуніверситеті на історико-філологічному факультеті – в одному з перших випусків газети «Дніпро вечірній», яка на той час виходила українською мовою, пізніше – в газеті «Прапор юності». Цьому посприяли добре знані поети-шістдесятники Ігор Пуппо і Віктор Корж. Знайомство в 1975 році, коли працював журналістом у Павлограді, з незабутньою поетесою Ганною Світличною стало поштовхом

до серйозної роботи над поетичним словом. Після прочитання віршів у Києві поетом, автором популярної в народі пісні «А льон цвіте синьо-синьо...» Василем Юхимовичем, вони з'явилися в журналі «Дніпро» та «Україна». Коротким листом додав творчого духу поет Дмитро Павличко, на вірш якого «Два кольори мої, два кольори...» була написана пісня, добре знана й за межами України. Аналізуючи поетичні публікації журналу «Дніпро» письменник Володимир Моренець у журналі «Вітчизна» писав: «Всі асоціації мусять «замикатися в єдину художню ідею, завершеність якої є «музикою» верлібру.

Іван Данилюк іде до неї через сувору документальність, створюючи портрет вражаючої психологічної і моральної глибини» (Вірш «Дарницький концтабір»). Відчувши сюжетність у його віршах, критик, академік Леонід Новиченко порадив йому спробувати себе в прозі, що він і зробив. У статті «Латунний дзвін карбованого слова», в якій працівник газети «Прапор юності» Ігор Семиреченський рецензував вірші Івана Данилюка з першої його поетичної збірки «Пломінь-камінь» (1982 рік, видавництво «Промінь»), підкреслюється: «Однією з принципів ознак творчої манери Івана Данилюка є прагнення вийти за межі власної персони, побачити світ очима іншої людини, не ототожнюючи її з собою, але й не мирячись з її відчуженням, намагаючись відновити і стверджувати таку духовну територію, на якій не можна не зрозуміти одне одного.

звідси – улюлюлена лірична тема – гостре почуття єдності, невід’ємності своєї душі від душі іншої людини, людей, з якими зводить його життя, або мандри поетичної уяви...» Цей стиль продовжився і в другій збірці поезій «Розвиднені води». Тож невдовзі був прийнятий в члени Національної Спілки письменників України.

У двох наступних книгах – «Щаслива жінка світові невгодна» та «Aeternum wale - Прощай навіки» кількісна перевага – за оповіданнями та міні-повістями. До їх видання у видавництвах «Поліграфіст» та «Пороги» залучила меценатів – Володимира Миколайовича Роя, Віктора Анатолійовича Квятковського, Сергія Вікторовича Краснова, Анатолія Петровича Мудрака, Миколу Олексійовича Шапошника та Валентину Василівну Тальян дружина, Заслужена журналістка України, почесна громадянка Васильківського району Тілія Данилюк. Кілька десятків віршів із цих книг з’явилися в газетах «Літературна Україна» та «Слово просвіти». Вірші й оповідання друкувалися в журналі «Бористен», який читають не тільки в Україні, а й в США, Канаді...

У 2011 році Іван Данилюк став переможцем конкурсу імені Олеся Гончара на кращу публікацію в ньому – за оповідання «Яблуко з рай-дерева». У передмові до книги «Aeternum wale - Прощай навіки» головний редактор цього журналу Фідель Сухоніс писав: «Іван Данилюк друкується в «Бористені» не часто. Але і його вірші, його проза особисто для мене – це завжди відкриття. Відкриття сили нашого рідного слова, його образності, глибинності та здатності сповна відтворити те чи інше у нашому сьогоденні. Я з приємністю торкаюся художнього слова Івана Данилюка через те, що воно не висмоктане з чорнильниці через графоманську амбітність у прагненні літературної слави. Я б сказав, Іван пише, як відчуває: природно, щиро, на повні груди. Через це віє від нього свіжістю та натхненням». На публікацію оповідань Івана Данилюка в журналі «Січеслав» позитивно відгукнувся наш

класик-романіст Анатолій Дімаров, відзначивши на засіданні у Київському будинку письменника високу якість його прози. У рецензії на вищеназвану книгу («Робітнича газета», 25 липня 2006 р.) журналіст, письменник Михайло Балтянський писав: «В цілому твір «Чорна вдова» сприймається не як оповідання, а як густо виписаний, досить динамічний проект повісті або навіть роману. Адже за межами цього проекту вгадуються і нові герої, і нові вчинки, і відголоски соціальної драми... Скажу відверто: твір справив на мене сильне враження. Автор досить тонко і в той же час відверто реалістично розкрив одну з характерних тенденцій недавньої партійно-радянської епохи, коли в ім’я збереження «безгрішності існуючого ладу» застосовувались кримінальні заходи. Трагедія жінки, яка стала «жертвою обставин», - це трагедія самих обставин, трагедія попереднього ладу. І тут же стукає у скроні сумнів: лише попереднього? Хіба за роки незалежності суспільство очистилось від хабарництва, шантажу, замовних злочинів?» Вірші та оповідання Івана Данилюка також друкувалися в альманахах «Вітрила», «Поезія», колективних збірках «Провесінь», «Україно, ти моя молитва...» Минулого року за підтримки голови Васильківської селищної ради Сергія ПАВЛІЧЕНКА вийшла книга оповідань і прози Івана Данилюка «Нам Бог до скону разом бути велів». Три вірші з неї були надіслані автором на Всеукраїнський конкурс авторської прози та поезії «Я writer», який відбувся цього року.

Він отримав звання Лауреата 1 ступеня у номінації: «Авторська поезія. Громадянська лірика». В рецензії на його поетичні твори: «Уже й тебе запрошують на лови», «Одвіз учора матір в держпритулок» та «Райцентр» голова журі, директор БФ «Талановитий Світ» Сергій Курчев писав: «Поетичні твори Івана Данилюка розкривають перед членами журі конкурсу досить плідний етап застосування автором доречних поетичних навичок та вмінь... Цьому сприяє також

доцільне застосування елементів образної виражальної системи, на кшталт алегорій, метафор...

Нажаль, творчий процес літераторів, особливо провінційних, яким є житель селища Васильківка Іван Данилюк, залежний в наш час від фінансового аспекта, адже для видання книги потрібні чималі кошти. Не говорячи вже про суми, які потрібні, щоб надрукуватися у столичних видавництвах. А це не додає творчої наснаги. Хоча тепло стає на душі, коли надходять такі відгуки, як кілька років тому з Києва: «Ваші вірші – класні!» А ще, коли отримав книгу з авторефератом дисертації «Неокласика у творах письменників Дніпропетровщини» на здобуття наукового ступеня – кандидата філологічних наук викладача Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Інни Лощинової, яка називає Івана Данилюка серед тих письменників, «які вповні розкрили свій творчий потенціал, чії імена і твори відомі не лише на Дніпропетровщині, а й за межами України».

Влас. інформ.

*****

Замки на щастя
на поруччях мосту
Звисають, ніби дзвони голосні.
О, як його дістатися непросто,
Бо поки що приходить лиш у сні.
...Заквітчане авто згубило стрічку,
Що падала, немов підбитий птах,
У викручену виром рідну річку
З розпачливим
твоїм до щему «Ах!».
Ти знову прокидаєшся і плачеш
Під супровід жалоподібних слів:
«Тобі любові й щастя не настачиш
-
Нам Бог до скону разом бути велів!»
Вслухаєшся в нічну
тривожну тишу,
Що, ніби звір,
принишкла за вікном.
За спиною твій нелюб смачно дише,
А серце твоє, наче метроном,
Крізь кілометри подає сигнали
Тому, хто теж вже котру ніч не

спить,
...Обручки спішно пальці
постискали,
Щоб долі ваші з іншими скріпить.
Та враз відчула,
як розкрились крила
І винесли на волю – за поріг,
Востаннє щоб почути:
«Рідна... Мила...»
А він – вже тут. І падає до ніг.

2

*****

За літозимопротинанням
Йдуть погребення й поминання,
І ти вже вкотре за столом,
Немов проткнутий гострим склом...
Звучать промови про мерця,
Відредаговані до краю.
Здається, що його не знаю,
Хоча в труні не спав з лиця.
Все наносне, нашарувальне
В одну сумнопрощальну мить
Знялося словом шанувальним,
Гріхи ж – Господь йому простить.
Вже веселіше вниз по сходах
Ступають люди – від вина.
Мов обминула їх негода.
Й лиш жінка, що біля вікна
На другім поверсі кав'ярні
Вдивляється в потоки хмарні
І плаче, бо в чеканні марнім
Від нього слів «Єдиній, гарній...»
Так й не діждалася вона.

3

** ***

Ворожка останню вже кидає карту.
Знадвору тебе викликає авто.
Що ж, мабуть, надіятись
більше не варто -
Чирвовий валет одвернувся
на всі сто.
Кладеш, мов прощальну
записку, двадцятку.
Ще хвилю стоїш, ніби перед
судом.
Почнеш ти життя своє завтра
спочатку,
Як серце розірве обійми судом.
До дому лишилися два повороти.
Ти скло опускаєш – б'є в очі
п'ятьма,

І зілля крізь неї летить приворотне,
Мов попіл, в якому й іскринки
нема...

ДВОЄ ВНОЧІ

Руки простягує, мов у закови
Мовчки, без спротиву їх віддає.
Вечір кінчається п'ятизірковий,
Ніби коньяк, як вона його п'є!
Подих жаркий роздимає їй блюзу.

Далі і далі заходять у тінь
В ритмі хмільному забутого блюзу,
В битві чуттів, тамувань і хотінь

4

*****

Вся - нахильці, і, заплющивши, очі,
В мареві стоми пливе вона в рай.
Він їй розгублено в страсі шепоче:
«Мальво, прокинься, зажди, не
вмирай!»

Стелить земля їм темнавозелена
В поспіху пружний до трему
спориш.

Вкриє туманом їх ніч невтоленна,
Вдосвіта збудить стривожений
стриж.

Більше вони не зустрінуться зроду -
Їх узяли на розрив поїзди,
Звідки немає спасенного броду,
Щоб повернутися знову сюди...

*****

Туманна невеселість ранку
Перекипа в твоїх очах.
Бульваром йдеш, ніби вигнанка,
Що вже людей не поміча.
Настав і твій час перелюбний,
Коли чуттів шал засталив,
Й поклала ти обручку шлюбну
На встеленім слізьми столі.

5

В душі - неначе на погарі,
Димлять слова: «Я вже не твій!»
І фото, де ви ще у парі,
Рве за тобою вітровій...

*****

В плиті вогнем вугілля відгуло.
Завмерли односельці у півколі.
І лиш тремтить сухий болиголов,
Який тяжку хворобу не зборов

Цієї жінки, що ніби в розколі,
Лежить у орендаторській труні,
Згідно угоди про останні дні...
Вже до воріт підігнано машину.

Звисає давнє фото на стіні,
Де наречена в барвах крепдешину,
І суджений іще не зсатанів.

Хтось каже: «Ганно, ти
хоч там не бідкайся -

Все збережемо в хаті, як було,
Доки дочка, що десь на заробітках,
Прибуде в призабуте вже село.»

А, може, вона тут уже незримо
З плачем нечутним згорблено
йде вслід,

Перелетівши подумки із Риму,
Де матір догляда чужу п'ять літ?..
Торкає гілка вишні чорне віко,
«Прощай, прощай, хазяйко...» -
шепотить.

І посвітлили в мертвої повіки,
Як віщій знак, що всіх і все
простить.

*****

Ти - на крилах. На ножах - сусідка,
Аж шипить: «Коханець твій почім?»
Втупилась з прискалом, наче в
свідка

Злочину, що скоївся вночі.
Двері - навстіж. Гра вина в графині
Ще й не зблякла, хоч того й нема,
Хто приніс тобі, немов графині,
Келих, й ти завмерла, мов німа.

Бачиш над собою очі орлі,
Чуєш шепіт вривчастий: «Моя!...»
Од виснаги пересохло в горлі.
Подумки ж він - вже в чужих
краях.

Потяг його знов на заробітки
Мчить скрізь сніг. Схолонула тахта.
Ставлячи навпроти чисел мітки,
З виглядом зів'ялої враз квітки,
Гладиш перемерзлого kota...

---Зберігаємо чистоту рідної мови ---

Чи годиться така реклама?

Відвідувачі Львова помічають м. ін. таку рекламу на трамваях: Сантехніка "Русалка Дністрова".

Це дуже ефективний доказ нашого упадку. Ідеться про крамницю будівельних матеріалів на вул. Кульпарківській, 155. Колись у цьому приміщенні була крамниця книжок із дуже доречною назвою "Русалка Дністрова". Не витримавши конкуренції, крамниця перестала існувати, а нові господарі – продавці різних будівельних матеріалів -- зберегли давню назву, бо сподобалася їм.

Така назва – це велика наруга над пам'яттю М. Шашкевича, "Руської Трійці" загалом. Однак, можна мати жаль до керівників міста, освітян, просвітян, письменників, працівників музеїв, які дозволяють на таке, мовляв їх ніхто не слухає.

Іван Франко, що добре знався і на наших ціннощах, і на апатії, писав:

*Говори, хай слів твоїх
розумних жахається
Слямазарність, бездарність
стара,
Хоч би ушам глухим, до німої
гори, --
Говори*
(Вірш "Зоні Юзичинській",
3 лютого 1916 р.)

Чи справді давно тому?

Хтось каже "давно тому", а можна було обійтися одним словом давно, недавно прочитав речення, що "йому завдячуємо широку картину, а треба було поставити іменник картина в орудному відмінку або взагалі перефразувати: "завдяки йому перед нами розгорнулася широка картина".

Відбував покарання чи карався?

У засобах масової інформації часто читаємо і з живих уст чуємо, що за радянських часів хтось "відбував покарання на Колімі (на Соловках, в Інті і т. д.)". При цьому йдеться не про розбишак, головорізів чи злодіїв, а про стійких патріотів, справжніх громадян,

*Рубрика Миколи
Дуляка*

єдина "вина" яких полягала в любові до свого поневоленого краю.

То ж, мабуть, правильніше було б ужити слово "карався (лася) (на Колімі, на Соловках, в Інті і т. д.)".

Нагадувати чи скидатися?

"Ілько Голубчик нагадував тепер настоббурченого горобця"; "В цей час скеля нагадує давню, як дума, вежу". Наша класика й народне мовлення вживали дієслова нагадувати тільки в розумінні "відтворювати в пам'яті", а не "створювати в уяві образ", як це зроблено в наведених сучасних фразах: "Смерті сподіваюся, а ридаю, мов дитина", як я нагадаю Катерину" (Т. Шевченко); "Нагадаєш же мені, щоб я не забула, що мати веліла" (Словник Б. Грінченка). Якщо ж треба було висловитися, що зовнішній вигляд чогось створює в уяві певний образ, тоді українські класики й народне мовлення шукали інших слів: "На вершині і ворона скидається на орла" (приказка); "Вона була схожа на Нимідору" І Нечуй-Левицький); "Ой, як уже ви подібні до мого покійного брата!" (з живих уст). Авторам наведених на початку фраз треба було написати: "Ілько Голубчик був тепер подібний до настоббурченого горобця"; "В цей час скеля скидається на давню, як дума, вежу".

Що “має місце?”

Мова деяких українських правоохоронних та інших державних органів звучить дуже нелітературно та непривабливо; засмічена різними штампами, нібито з претензією на вишуканість. Це на кожному “кроці” вживання слова “даний” замість “цей”, вживання інших неокочирних сполучень тощо.

Ось, наприклад: “Суддя Вовк повідомив: Має місце недоставка підсудного Луценка до суду”. А можна було сказати простіше: “Суддя Вовк повідомив, що підсудного не привезли до суду”. А тут “має місце”, “недоставка” -- ось які дурощі, -- не без гіркоти спостерігає знаний мовознавець Микола Лесюк.

Виникає чи постає питання?

“Збудували вони такий великий будинок, а питається -- для кого, хто в нім жити буде?” – читаємо в газеті, і відразу впадає в очі слово питається, зовсім недоречно тут у такій формі. Автор статті буквалістично переклав російську фразу “а спрашивается – для кого”.

Дієслово питатися в українській мові стоїть завжди в особовій формі: “Посіяно, поорано, та й нікому жати, питається син матері: -- “Що будемо діяти?” (народна пісня).

У тих же випадках, де мовиться, що виникає питання, відповідно до російського вислову спрашивается треба писати постає (виникає) питання: “Навіщо ж нам, постає питання, війна?” (П. Тичина); спитати б: “Він усе мудрує над книжками, а спитати б”: чи їстиме він з того хліб?” (з живих уст).

Отож, і в газетній фразі треба було б написати: “... а спитати б – для кого...?” На жаль, у засобах масової інформації і тепер трапляються такі помилки.

Про мову Укрінформу

Усі носії мови, зокрема працівники пера, повинні плекати кожне слово, кожний вислів, оберігати норми, що їх

виробила собі українська мова.

Гортаючи окремі випуски Укрінформу, переконуємося, що загалом автори повідомлень уважно ставляться до свого мовлення, в них можна багато дечого навчитися, але трапляються й вельми сумнівні моменти.

Дуже прикро вражає надзвичайно велика кількість пасивних конструкцій, ужитих всупереч нормам української мови. Для неї характерні активні конструкції та безособові дієслівні форми на -но, -то, пор.: “Після короткого обговорення було прийнято законопроект у першому читанні”. “Ним (законом) вводяться норми, які діють у перехідний період”.

А ось ще один приклад аж ніяк не української конструкції: “... інформує про вручення Президентом України ордена “За заслуги” відомому американському політичному діячеві Генрі Кіссінджеру.

Інша дошкульна помилка – це аналітичні форми ступеньованих прикметників (“більш активне”, найбільш впливовими) замість синтетичних (“активніше”, “найвпливовішими”), властивих нашому мововжитку.

Слова і вислови, що засмічують нашу мову

- “в кінці кінців” замість “кінець кінцем”, “зрештою”
- “внушати” замість “навіювати”, “викликати”, “прищеплювати”
- “воєнкомат” замість “військкомат”
- “воздушний” замість “повітряний”
- “возмуцатися” замість “обурюватися”
- “волокита” замість “тяганина”, “зволікання”
- “вопіючий” замість “кричущий”
- “вот” замість “от”, “ось”
- “глохнути” замість “глухнути”
- “глумлення” замість “глузування”, “знуцання”
- “громовідвід” замість “громозвід”
- “даішник” замість “даільник”
- “дирочка” замість “дірочка”
- “добавка” замість “додаток”
- “добитися” замість “домогтися”
- “доказати” замість “довести”
- “довірчий” замість “довірливий”
- “попасти в просак” замість “ускочити в клопіт, халепу”
- “у даний час” замість “у цей час”

"Новини діаспори"

Сумний липень для родин Габелків й Карюків й усього українського вільного світу

Тернистий шлях славного подружжя українців Габелків від полтавських поселень Гуляївки й Соколової Балки до місць свого Вічного спочинку в австралійському Мельборні *

Осиротіла родина Габелків, осиротів український світ й не лишень у далекій Австралії, але й тут, на Рідних землях... - 23 липня 2021-го року Божого в австралійському Мельборні відійшла у Засвіти Філоніла Василівна Габелко, яка народилася 10 квітня 1931 року в родині національно-свідомих українців Ганни та Василя Карюків у селі Соколова Балка на нашій благословенній Полтавщині. Її знаменитий чоловік, відомий громадський діяч й вдумливий письменник Федір Павлович Габелко, мій давній й щирий приятель, відійшов на Вічну ватру чотири роки тому, він помер, також у липні - 25-го числа 2017 року. Рід св. пам. пана Федора якого походив із хутора Гуляївки, що був коло лубенської Березоточі, де малий Федько провів свої дитячі та юнацькі роки, якого давно-давно вже немає на мапі України.... - А от село Соколова Балка, де понад 90 років батьки дали життя Філонілі Карюк, була донедавна центром сільської ради, колись у Ново-Санжарському районі поки що Полтавської області. - В часі Другої світової війни із Соколової Балки та навколишніх сіл було вивезено на примусові роботи до Німеччини 55 юнаків і дівчат. Якраз у 1943 році на таку працю виїхала до Західної Німеччини й родина Василя та Ганни Карюків, де згодом юначка Філоніла закінчила 6 класів української гімназії в місті Ансбаху й стала членкинею українських молодечих організацій, танцювального ансамблю та церковного хору. 20 жовтня 1949 року родина Карюків приїхала до Австралії й оселилася у Мельборні, де панна Філоніла відразу включилася в українське культурно-громадське життя.

- У 1952 році Філоніла Карюк побралася з іншим нашим земляком-полтавчанином, який, як я вже писав вище, походив із Лубенщини – Федором Габелком й виїхала до Аделаїди, де стала активною членкинею Вокально-Музичної Драматичної та Хореографічної Студії. У 1958 році подружжя Габелків перебралося до Канберри, де пані Філоніла продовжила навчатися мистецтва співу, яке розпочала ще в Мельборні: спочатку були студії учительки співу у пані Ланц, а пізніше – у пані Лі Мор, згодом уродженка полтавського села Соколова Балка пані Філоніла Габелко вступила до Філармонічного товариства, виступала з Канберською симфонічною оркестрою як «Singers of Canberra». Як солістка та партнер у дуетах й тріо, вона брала участь у Всеавстралійських та регіональних фестивалях. Ще під час свого проживання у Канберрі Філоніла Габелко була дуже активною в українському культурно-мистецькому, церковному й громадському житті: стала членкинею Ансамблю бандуристів імені Миколи Лисенка під керівництвом відомого бандуриста Віктора Мішалова, організувала вокальну групу «Волошки», яка з часом переформувалася у Українсько-Австралійське Мистецьке товариство імені Миколи Лисенка. Слід зазначити, що більшість членів цього товариства були корінні австралійці (!), але мали вони у своєму репертуарі саме завдяки пані Філонілі... 90 відсотків українських пісень(!). За свою працю на ниві українського мистецтва та популяризації української пісні й історії національного мистецтва члени та членикині цього Товариства були нагороджені срібними медалями Союзу українських організацій в Австралії (СУОА), а пані Філоніла удостоїлась Золотої медалі Тараса Шевченка. - Вже у Мельборні Філоніла Габелко (з дому – Карюк) стала диригенткою

Філоніла Габелко

Святопокровської парафії УАПЦ в Ессендоні та керівницею хору Сестриць імені Княгині Ольги, ввійшла до складу Ансамблю бандуристок «Кольорит» та хору «Чайка». – Довго пам'ятали про Філонілу Карюк (Габелко), яка тихо спочила в Австралії 23 липня 2021-го року, у її родинному селі, на сайті місцевої громади є запис, що якраз у Соколовій Балці народилися: «...Філоніла Василівна Габелко — оперна співачка, бандуристка, діячка австралійської діаспори. Ганна Олександрівна Карюк – майстриня народної творчості, співачка, діячка австралійської діаспори...». Мати Філоніли Ганна Карюк народилася 30 жовтня 1911 року також у Соколовій Балці, а відійшла у Вічність у тій же таки далекій Австралії понад 46 років тому - 8 березня 1975 року. Тоді про неї дуже щемливо написав некролог тамтешній журналіст також українського роду Борис Ігнатів, який виявив себе де як друкар, видавець й редактор сатиричного журналу «Перець» та двотижневика «Українець в Австралії», що виходив друком деякий

час в Аделаїді та Мельборні. У числі 5 від 14 березня 1976 року редактор Борис, якого не стало 2 червня 1979 року, написав гарну за змістом статтю про нашу землячку п.н. «Пам'ять художниці», в якій віддав належне Ганні Карюк щонайперше як художниці та українській майстрині-вишивальниці, яка в 1943 році разом з родиною виїхала з України, сподіваючись на швидке повернення. Але доля су-дила інше: 1949 родина опинилася в Австралії, де вона й прославилася серед української спільноти як талановита майстриня полтавської вишивки. Вишивала рушники, блузки і сорочки, які дивували красою не тільки своїх, українців, але й чужинців. Особливо гарні були вишиті нею картини та портрети, серед яких найбільше уваги вона віддала Т.Г.Шевченкові, як найсвятішому символу України в далекій Австралії. Крім того, вона також мала гарний голос (сопрано) і разом з чоловіком Василем співала в українському церковному хорі, заохотивши до співу та музики і дочку Філонілу Габелко. До речі, надмогиль-на плита матері пані Філоніли Габелко св.пам. Ганни Карюк увінчана гравірованою мережкою її майстерної вишивки. - Інший полтавець з походження Пилип Гордійович Грін (правдиве прізвище – Самофал) (*1922-†1994, Канберра), який в часі Другої світової війни був вояком Української дивізії «Галичина», а на еміграції виявив себе як громадський діяч, журналіст, архітектор, в Австралії він був другим з черги редактором газети «Українець в Австралії», редактором журналів «Легіонер» та «Громада», був автором чи не одного з перших ґрунтовних дописів про Філонілу Габелко (з дому - Карюк). речі, якраз Пилип Гордійович Грін (Самофал) очолював Українську громаду у Канберрі, де спочатку й проживали Федір та Філоніла Габелки, був членом Товариства «Полтава», став автором книг - «У блудному колі», «Бібліографія моєї журналістики», автором багатьох

віршів, оповідань, нарисів, гуморесок, рецензій. – Полтавець Пилип Грін писав рівно 40 років (!) тому про свою землячку: «...Не мало маємо визначних людей, яких необхідно загадати не для годиться, не тому, що ми їх добре знаємо, але тому, що вони на це заслужили. Ми не часто пишемо про таких, бо якось немає відповідної нагоди. Коли ми згадуємо пані Філонілу Габелко, то маємо на це всі підстави – вона не тільки відома в Канберрі і поза Канберрою співачка, але і добра організаторка мистецьких виступів у Канберрі, Сідней і Мельбурні. Вокальна група «Волошки», якою керує пані Ф.Габелко, тим відрізняється від інших мистецьких груп українського середовища, що вона складається зі співачок, співаків і піаністки австралійців... «...Пам'ятаю кілька років тому, - продовжував далі у своєму дописі від 1981 року полтавець Пилип Грін, - на концерті СУОА в Сідней присутні були зачаровані не тільки співом австралійок Джанет Віден і Анни Расел, але й їхньою прекрасною українською вимовою. Окрім українських концертів пані Ф.Габелко зі своїми співачками і співаками Мей Гавлет, Джанет Віден, Анною Расел, піаністкою Лі Мор, Джоном Гарліком, Раймондом Морісом, д-ром Дагласом Купом брала участь в австралійських і Ново-Зеландських національних естафетах від 1967 по 1974 р. з дуже добрими оцінками. На конкурсі співу в м.Воґга-Воґга вона з пані Мей Гавлет дістали першу нагороду за дует «Пливе човен». Вже в самому початку поселення пані Ф.Габелко в Канберрі вона стає член(кинею) австралійських мистецьких організацій: Філармонія асосіейшн, Оперової групи та Репрезентативного хору Канберри. Окрім того, вона невпинно поглиблює власну майстерність співу з учителькою мадам Ланц...»

Щойно у своєму хатньому архіві я випадково віднайшов листа понад десятирічної давнини, написаний рукою уродженця прикарпатського Делятина Вальтера (Володимира Оксентієвича) Карена (*25.10.1925-†19.06.2018), - чоловічого члена Українського Вільного Козацтва в

Австралії, кавалера Козацького Хреста та Золотої й Бронзової медалей Тараса Шевченка, члена Інституту Креслярів Австралії та Американського товариства інструментально-виробничих інженерів, який був одружений в Австралії з іншою нашою землячкою Марією Корніївною Карен (з дому - Крамаренко), що була народжена 25 жовтня 1926 року у Богодухові на Слобожанщині, - в якому йдеться якраз про Філонілу Габелко: «... Пані Філоніла, чи як часто ми називаємо Філя, дочка званої нам Полтавщини. Це земля Івана Котляревського, земля Симона Петлюри, земля Кирила Осьмака – Голови УГВР. Це земля – «Вишитого Полтавського рушничка»... Філя в Канберрі розшукує охочих співаків для виступів на українських імпрезах та співу в церковному хорі. Було відбуто кілька успішних концертів з пані Івашків... Одночасно Філоніла відновлює і продовжує свою вокальну освіту у відомої співачки співу пані Ланц..

**Філоніла Габелко
в Німеччині**

Оцінюючи Філін вокальний потенціал пані Ланц порекомендувала Філі вступити до відомої вокальної групи «The Singers of Canberra» та «The A.C.T. Lieder Society»... Дякуючи своєму природньому, товариському таланту, Філоніла швидко знайшла собі приятелів серед музичної та вокальної еліти столичного міста.

Тут варто згадати добре знану акомпаніаторку та піяністку Лі Мор, ведучих хористів Дж. Віден, Ан.Расел, Дагласа Купа (він, крім професії доктора окуліста мав закінчену вокальну освіту) та інших... Філя починає ознайомлювати їх з колосальним потенціалом української музики та співу. Декому з них дуже сподобались українські пісні і вони під керівництвом Філі починають вивчати, як мелодії, так і тексти пісень і відбувають успішні виступи спочатку на українських, а також і на австралійських сценах... Було створено «українсько-Австралійське Мистецьке Товариство ім.М.Лисенка» - У-АМТЛ. Членами-основоположниками, крім Філоніли Габелко, були: Дж.Віден, Ан.Расел, Л.Тризна, Мей Гавлет, Раймонд Моріс та інші. Більшість із них були відомі в австралійському мистецькому житті.. Виступи Т-ва ім.Лисенка були дуже популярні. Особливо діяльність Товариства підтримувала сенаторка Маргарет Рід... На одному із концертів в залі Німецького клубу виступав з промовою тогочасний прем'єр міністер Австралії М.Фрейзер... Товариство брало участь у Всеавстралійському Мистецькому Здвизі у місті Вагга-Вагга, де здобули Відзначення – похвалу... (...) Філоніла Габелко - козачка Українського Вільного Козацтва в ранзі підхорунжої, нагороджена Грамотою за працю на культурно-громадській ниві. Кілька тижнів тому мені довелося чути чудову пісню полтавської землі «Вишитий Полтавський рушничок». Під впливом душевної мелодії, тоді пригадалася донька славної Полтавщини Філоніла Габелко та її невтомна праця на Славу українського мистецтва, на Славу нашої пісні»

*«... І думки мої до тебе лунуть,
Весняними розливом всіх річок,
Збережу дарунок любої дівчини*

Вишитий Полтавський рушничок!...»

Ця пісня та згадка про діяльність Філі зробили і мене майже полтавцем також. Хоч признаюсь щиро Вам, що в Полтаві, що розлилася піснею, та її околицях, я ніколи в своєму житті не був... Ще не вмерла Козацькая Мати! (-) 10-го квітня – 2011 року Володимир Карен...».

Швидко промайнуло вже кілька років, як у Києві Український центр гуманітарної інформації «Світогляд» подав для широкого кола українських читачів, як на мене, надзвичайно цікавий добре вдокументовану книгу спогадів мого щирого приятеля й земляка, чоловіка щойно спочилої св. пам. пані Філоніли - Федора Павловича Габелка п.н. «Тернистим шляхом: спогади, статті, роздуми, вірші», яка налічує більш як півтисячі сторінок. Федір Павлович, який я вже писав вище, відійшов у Вічність в австралійському місті Мельборні 25 липня 2017 року. - Св.пам. Федір Павлович Габелко детально описав серед іншого у названій вище книзі про перипетії свого від'їзду до Австралії, знайомство з майбутньою дружиною Філонілою Карюк, він торкався також подій щасливого спільного подружнього життя, зокрема, - народження їхнього первістка сина-одинака Павла, та відзначив вагомі здобутки своєї милої дружини пані Філоніли на громадській та мистецькій нивах:

«...У травні 1948 р. з Німеччини нас потягом повезли в Італію в м.Неаполь. Це велике портове місто, в якому був перевізний табір емігрантів у різні країни. Під час перебування там я відвідав Помпею, артгалереї, музеї... - У магазинах були різні сорти вина, в порівнянні з Німеччиною дуже де-шеві. Вже достигав виноград, для нас це була насолода... Одного дня нам повідомили, що завтра по обіді ми будемо вантажитись на корабель... Ко-рабель мав назву «Неллі». Спочатку подорожували Середземним морем, пропливли Суецьким каналом в Червоне море і виїхали в Індійський океан. Капітан корабля оголосив, що бажаючи працювати на кухні мусять зголо-ситись... я зголосився... Ми ж вдосталь їжі не мали, а тут перед очима,

що хоч... Відпрацювали тиждень, пішли на відпочинок, на наше місце прийшли інші... За цей час ми перепливали Арабське море і добралися до індійсько-го порту Бомбей. Із Бомбею знову Індійським океаном прямували до Ав-стралії. В Індійському океані нас спіткала буря-шторм, який тривав майже тиждень... Люди почали хворіти, нападала нудота, як кажуть, робилося, що життя було немилим... Проїшов цей період, і знову поверталось нормальне життя. Цікаво було спостерігати в океані риби, дельфіни, дрібні летючі риб-ки, тощо... Після довгої подорожі морями і океаном наш корабель набли-зився до омріяної Австралії, вже виднілись її береги. Корабель проплив між берегами штату Вікторії та штату Тасманії, вплив у Тихий океан і йшов до великого порту м.Сідней.

Філоніла і Федір з їх сином Павлом біля університету в Сідней

У Сідней прибули в полудневий час. Нас зустріча-ли раніше приїжджі емігранти: українці, балтійці, поляки, мадяри, словаки, серби, хорвати та інші... Нас повантажили у вагони і привезли в м.Barhurst, в якому був перехідний табір, з якого розвозили на призначені відпрацюван-ня дворічного контракту (...). - Живучи у таборі, я листовно законтактував із призначеним до Австралії від Української Революційно-Демократичної Партії - УРДП, п. Андрієм Квітком. За допомогою порад редактора газети «Єдність» Я.Логина та А.Квітка я поїхав до м.Аделаїди - Південна Австралія. У той час УРДПісти готували

до скликання на різдвяних канікулах з'їзд УРДП. Українська газета «Вільна дум-ка», яка стояла в реальності на політичній платформі радикального середови-ща ОУН(р), моїх статей національно-демократичних поглядів не друкувала. Провід ОУН(р) у той час УРДП вважало не українською партією, з недовірою вони ставились і до політиків із центральних земель України... У Південній Австралії в м.Аделаїді вже була заснована Українська Громада Південної Австралії - УГПА, мене кооптували в члени Управи УГПА і дору-чили роботу культурно-освітнього референта. Я став кореспондентом газети «Єдність», яка стояла на ідейно-державницькій платформі УНР, став членом УАПЦеркви і при ній заснував «Вокально-музичну, танцювальну, драматичну студію», яка стала популярною не тільки в українській спільноті, а й на ін-тернаціональних виступах, за що отримували грамоти-подяки. Також я брав участь у «Театрі малих форм» під керівництвом актора Ростислава Василенка. - Став засновником організації «Леґіон Симона Петлюри» в Австралії та засно-вником першого Товариства Сприяння Українській Національній Раді (УНР) в екзилі (...). - Коли я працював на кухні залізничної школи кондукторів, будучи на першо-му з'їзді СУМ у Мельбурні, після служби Божої біля церкви зустрів знайомих з Німеччини та з корабля, вони мене познайомили з панною Філонілою Карюк, розповіли, що вона співає в церковному хорі та громадському хорі «Чайка» під керівництвом п.Кореня, бере участь у танцювальному ансамблі п.Булки. Мені вона дуже сподобалась. Я почав з нею листуватися. На Різдвяні свята приїжджав до Мельбурна, по листовному домовленню ми зустрічалися. Лис-туючись, ми вирішили одружитися. У громаді пішла чутка, що я одружуюся з молодою дівчиною Ф.Карюк... Виявились противники, які писали листи до Філиних батьків, що я, Ілько Малетич, зі своїми колегами тут пиячу днями... Батьки, зважаючи на ці листи та мій вік (я на тринадцять років старший за

Філю), радили не одружуватись з Ільком... Але наше рішення таки перемогло, й ми одружилися 4 травня 1952 р. у м.Мельбурні. На весіллі, яке проводилось за старим традиційним стилем, керували ба-бусі та Лиходій, Ткач. Були присутні почесні гості: Голова Українського Цен-трального Комітету Австралії та представництва сприяння УНР, Б.Шемет з Лубен, лідер Гетьманського руху в Австралії, Голова УГВ Л.Гаєвська. По весіллю ми повернулись до Аделаїди. Менеджер кухні прийняв Філонілу на працю офіціанткою. Вона стала членом В-МХД Студії. Музичний керівник Студії пані Оксана Дубовська, оперна співачка, побачила певні якості її співу й взялася давати лекції вокалізму. Філоніла стала солісткою в концертних ви-ступках студії...- Студія успішно виступала на своїх концертах, на інтернаціональних і Укра-їнських академіях: День Державності, Т.Шевченка, І.Франка, Лесі Українки та інших... - У 1955 р. на вимогу Філиних батька й матері та бажання Філоніли вирішили переїхати до м.Мельбурна. Перше питання було підшукати працю. В Саншайні, де мешкали Філині батьки, був великий завод «Маккай», де вперше у світі був виготовлений комбайн. Я дістав працю токаря. У скорому часі вирішили купити землю й будувати житло. Землю купили, два уділи в Гленрої. Там і розпочали будувати дві хати собі й батькам. У Гленрої була шестернонарізна фабрика, в шестернях нарізалися зуби у розмірі діаметра шестерні від 2-х метрів до 10 см. (...). - В українському громадському житті в м.Мельбурні на річних Звичайних Загальних Зборах Головою УГВ вибрали пані Л.Гаєвську. А мене - в члени управи УГВ. Я обійняв культурно-освітню референтуру. В 1956 р. було пере-обрано голову УГВ, ним став О.Нагірний, я залишився культурно-освітнім референтом. За цю каденцію управи я здійснив декілька важливих праць: у Саншайні zorganizував аматорський

театральний гурток ім.Блавацького і по-ставив п'єсу «Назар Стодоля», де Філоніла виконувала головну роллю... - У м.Мельбурні існувало три драматичні гуртки-театри. Один при УГВ ім. Леся Курбаса і два незалежні під керівництвом Любарського та родини Доценків. Я вжив заходів по об'єднанню їх в один театр при УГВ ім. Л.Курбаса. Об'єднавшись, ці три групи створили дійсний театр. (...) Агент знайшов мені хату із найстарішого поселення, на околиці Канберри. Але в мене трохи не вистачало гро-шей. А господар продає і хоче зараз мати «кеш» - виплату, я мусив позичити у банку. Хата стара, але в доброму стані, великий город, половина якого - сад. День мого переїзду в куплену хату збігся із днем народження мого сина Павла (2.12.1958 р). Другого грудня 1959 р. ми оселилися в своїй хаті в Канбер-рі. В цей день Павликові виповнився рік і він почав ходити... У Канберрі креслярська праця мені подобалася, і я її виконував без будь-яких труднощів. У Канберрі було всього 34 українські родини. Існувала маленька громада (Українська громада Канберри - УГК), в яку вписались Філя і я. В управі УГК я став культосвітнім референтом та вчителем у суботній школі...

Проходив час. Канберра поповнювалась українцями в громаді та студентами в універси-теті. Святочні академії проводили з обмеженими програмами. Філоніла шука-ла якогось товариства, щоб продовжувати спів. Одного разу на влаштуванні Академії в честь Дня Державності - Дня проголошення Центральною Радою Незалежності України (22 січня 1918 р.) - їй запропонували взяти участь у мистецькій програмі. Пісні у її виконанні присутні сприйняли дуже схвально. З того часу Філоніла стала постійною учасницею різних концертних програм та мистецьких програм в Академіях. Потім вона створила співоче товариство

«Волошки», яке набрало такої популярності, що переросло в Українсько-Ав-стралійське Мистецьке Товариство ім. Миколи Лисенка й проіснувало двадцять п'ять років. Товариство брало участь в австралійських, інтернаціональ-них та українських виступах. На австралійських фестивалях не раз здобували нагороди. На Всеукраїнському фестивалі отримали срібні медалі. Керувала церковним хором. А коли Філоніла переїхала із Канберри до Мельбурна, то ке-рівництво церковним хором перебрала австралійка Дженет Віден. Під сучасну пору Філя, в Мельбурні, співає в церковному хорі Святопокровської Церкви УАПЦ в Ессендоні, керує хором «Соловейки» при Клубі Старших Громадян, є членом Української Громади Вікторії. Вона козачка Українського Вільного Козацтва в ранзі підхорунжої, нагороджена грамотою від СРУВК за культур-но-громадську роботу. - Ми прожили понад тридцять років у столиці Австралії м. Канберрі, то ж варто їх охарактеризувати з часу нашого там поселення, часу від'їзду і сьогоднішня. (...) Живучи в Канберрі, у вільний час займався городництвом, садівни-цтвом та рибальством. В озері в Канберрі ми з Філонілою ловили понад 150 кг перчів, а більше коропів, а в озері Eucambane-«Юкамбін», та Jindabune - «Джендабай» - ловили траутів - петругів, у малих річках навколо Кан-берри ловили річкові й морські великі в'юни... Знаходив час і для малю-вання та громадсько-політичної праці в Українській громаді Канберри, був активним членом Ліберальної Партії дивізіону АСТ (Австралійська Сто-лична Територія). У 1984 р. я закінчив працю в Канберрі й вирішив повернутися до Мель-бурна. За п'ять днів до закінчення праці, коли я їхав автобусом додому, став-ся аварійний випадок з цим автобусом, і мене було покалічено: спину, шию, покололись кістки в правій руці й правій нозі. Мене непритомним забрали в госпіталь... лікування... суд. Мене визнали інвалідом... - До Мельбурна я переїхав сам. Філоніла лишилася в Канберрі, щоб

продати хату. В той час прем'єром був Вітлам і погано урядовав. Було безробіття, і про-дати хату, навіть добру, було тяжко... Чекали покращення... По приїзді я купив хату в передмісті Мельбурна в Франкстоні. Це гарна міс-цевість, тут мешкали більш заможні люди. Гориста місцевість, ліси і маленькі річки, берег морської затоки... Але на добирання до Українського народно дому і церкви я витрачав понад годину часу, їздячи потягом-електричкою. Тому вирішив переселитись ближче до українського центру в Ессендоні... Ку-пив хату в передмісті Glenroy - Гленрой, недалеко від Ессендону, доїзд елек-тричкою 10 хв. Павло після Канберрського університету працював і навчався в Сідней-ському університеті...».

...Ось такі були вони уславлені Габелки - св. пам. пані Філоніла (з дому Карюк), донька - Ганни й Василя, із полтавського села Соколова Балка, - й св. пам. Федір, рід якого походив лубенського хутора Гуляївки, син Явдохи й Павла, - мої славні й знамениті земляки, - уродженці благословенної землі полтавської, - правдиві українські патріоти й мистці, що по закінченню Другої світової війни замешкали в Австралії. Вони обоє, відійшовши на Вічну ватру у липні місяці, до кінця свого земного життєвого шляху продовжували допомагати й вболівати за Україну й за наш знедолений нарід, та щодня й щохвилини працювали не лише для громади й мистецтва, але й усієї нашої національної справи...

Я ж з сумом засилаю із полтавських теренів свої ширі співчуття синові Павлові Федоровичу Габелкові, невістці Джоен Белінді, їхнім синам, внукам Федора й Філоніли - Федріку (Freddy) та Тео (Theo), усій родині Карюків, вільним українським козакам і козачкам в далекій Австралії, православним християнам й усій українській громаді на «зеленому континенті»... Світла пам'ять про Федора Павловича Габелка, який спочив 25 липня 2017 року та Філонілу Василівну Габелко (Карюк), яка упокоїлась щойно 23 липня

2021-го року - обоє так далеко від милої їхнім серцям Полтавщини, - назавжди залишиться в серцях небайдужих земляків-полтавців...

...Тож спочивайте з миром у далекій Австралії - мій любий й щирий Приятелю, здібний Письменнику й незбагненний козацький Полковнику - Федоре Павловичу Габелко, прощавай навіки - славна козацька Мати й незрівнянна Мисткине світового рівня - Філоніло Василівно Габелко (Карюк)...

Олександр Панченко, - доктор права Українського Вільного Університету (Мюнхен), адвокат з міста Лохвиці Полтавської області

Автор допису Олександр Панченко та Федір Габелко у Австралії

Примітка: Усі світлини походять із хатнього архіву автора цього допису д-ра Олександра Панченка (Лохвиця), - посилання на джерело при будь-яких передруках чи посиланням є обов'язковим

-- Поетичним рядком ---**Дяченко Михайло
Григорович**

Поет, перекладач. Народився 15 серпня 1947р. в с. Михайлівка Царичанського р-ну Дніпропетровської області.

Навчався в Дніпропетровському державному університеті (закінчив три курси історико-філологічного ф-ту).

Працював інспектором з кадрів у колгоспі «Авангард» у рідному селі (1985-2000 рр.).

Автор 8 книг, зокрема: «Іще зозулі слово не погасло...» (поезії, переклади, 1991), «Свято Білої Лілеї» (поезії, переклади, 1997), а також різножанрових книг (поезії, переклади, есеї, епістолярій, уривки зі щоденника, афоризми, пісні тощо): «Музика і мати» (2008), «Фієста серця» (2021), «Відрядження у Відродження» (2015).

Уклав і видав поетичну антологію «Підручник з поезії» (2 т., 2013), «Підручник з поезії. Додатки» (2016).

Співавтор «Антології поезії Придніпров'я» (2000), збірників **Живи, Україно!**

Альтернативний гімн України

Твій корінь сягає правічного глибу,

Із долі й недолі твій шлях...

Історія мужня – козацького штибу!

–І золото жита в полях...

Приспів:

Гукнеш: «Україно!» –

Почуєш: «Калина...»

І серце так довго щемить...

Співуча й гостинна,

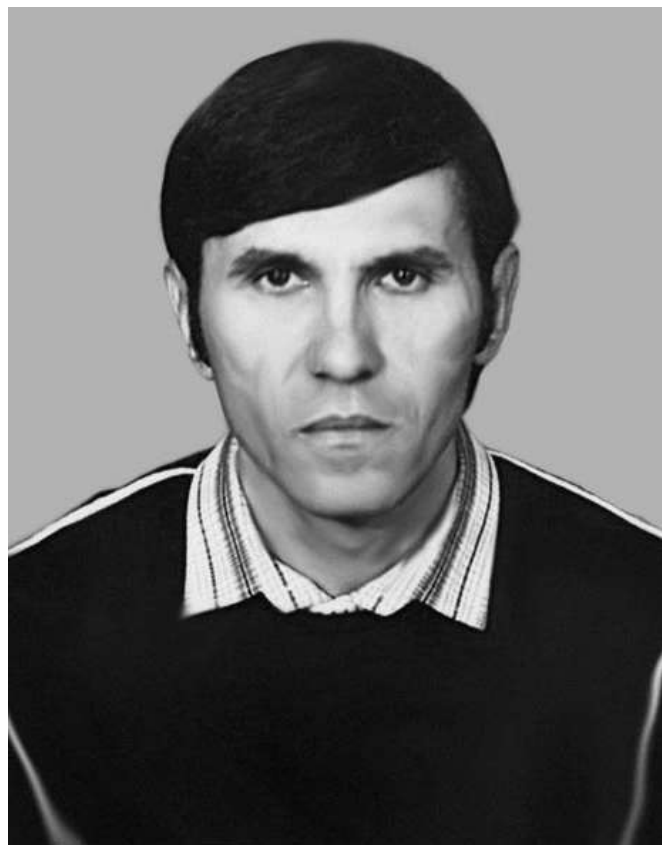
Як мати єдина,

Шумить Твоє жито, шумить...

Твоя життєдайність живила і

живить

Усіх, хто Твій істинний син...

«Слово про літературу та письменників Придніпров'я» (2008), «Шевченкіана Придніпров'я» (2008), альманаху «Степова Еллада» (2016, 2017).

Лавреат обласної літературної премії ім. М. Шутя (1967).

Член НСПУ з 1999 р.

А хто забігав у Твій степ для
поживи,

Того меч Твій гострий скосив...

Приспів.

Твоя працьовитість легендами
вкрита,

А щирість Твоя – в приказках...

У струнах кобзарських вся слава
розкрита,

Яку здобула Ти в віках.

Приспів.

У мови твоєї жага солов'їна,

А небо – блакитний огром...

Завжди вони поруч – калина й

Вкраїна,

Як поруч – Дніпро і добро.

Приспів.

Співають пісні – від душі – не з
принуки, –

І світиться світ у росі!

Тарасові діти, Богданові внуки,
Праправнуки руських князів.

Приспів.

Хай вищає хліб Твій, хай квітне
калина,

Хай сонячним буде Твій дім...

Живи, Україно, красуйсь, Україно,
Віки перед зором Твоїм!

Приспів:

Гукнеш: «Україно!», –

Почуєш: «Калина...»

І серце так довго щемить...

Співуча й гостинна,

Як мати, єдина,

Шумить Твоє жито, шумить...

Січень 2001 – червень 2011 рр.

Післяслово до тексту

Мені здається, та не здається,
а я переконаний у цьому, що
наш офіційний гімн України
морально застарів, можливо, це
й прозвучить, як святотатство.

Дуже слабкий він, однолінійний,
як на мене, в художньому сенсі,
в жодному разі не порівняєш
його з нашим духовним гімном

«Молимося, Боже єдиний...», в
якому й слова (Ол. Кониського),
й музика (М. Лисенка) – геніальні.

Крім того, мене, як патріота,
зовсім не влаштовує перший
рядок гімну: «Ще не вмерла
України...», – фактично, калька

з польського національного гімну
«Єще Польська не згінела...»
(навіть розмір той самий).

А ще у тексті є рядок, який просто
деренчить до мене: «Згинуть наші
вороженьки, як роса на сонці...»

(не згинуть вороженьки самі по
собі – з ними треба боротись, та
й чи вмотивовано порівнювати
їх – вороженьок – з росою! –

найчистішим, що є в білому світі?)

Я не сприймаю цього порівняння
і весь настобурчуюсь, коли чую
його...)

Та й музика нашого гімну «Ще не
вмерла...» особливого захоплення
у мене не викликає – якась вона
меланхолійна, заколисуюча (чи не
тому ми спимо вже стільки років
і ніяк не можемо прокинутись?)

Українці 19-го століття,
певна річ, сприймали текст П.
Чубинського з пієтетом, – попри

явні художні огріхи, він тримав
українство поза минулого віку
(з багатьма застереженнями

– й минулого, двадцятого) в
належному патріотичному
тонусі. Але ми – українці 21-го

століття, – чи «запануємо ми у
своїй сторонці», маючи такий
найвний, художньо недосконалий
гімн?!

Дозволю собі нагадати, що
українською «гімн» – «славень», –
він мусить славити рідну землю

й народ, який на ній живе. Він
мусить на щось надихати, бути
мажорним, будити дух і рвати

тіло до бою, а не заколисувати,
присипляти...

Саме це й спонукало мене до
написання свого альтернативного
гімну «Живи, Україно!». Що в

мене вийшло – судити, звісно ж,
не автору.

Гімн (і основний текст, і приспів)
має виконуватись на мотив
знакової української пісні «Скажи

мені правду, мій добрий козаче»
(слова Олександра Афанасьєва-
Чужбинського). Мелодія,
наскільки мені відомо, народна.

с. Михайлівка
Царичанський р-н
Дніпровська
(Січеславська) обл.

---Diaspora.ua---

26 вересня в нью-йоркському Брукліні у сім'ї євреїв - емігрантів з українських земель народився відомий американський композитор Джордж Гершвін (26 вересня, 1898 — 11 липня, 1937). Серед багатьох створених ним мелодій однією з найпопулярніших стала знаменита "Summertime", написана на основі української колискової «Ой ходить сон коло вікон».

Як так сталося, що американський композитор надихнувся українською піснею та створив з неї оперну арію, яка згодом стала однією з найвідоміших у світі мелодій, що має нині тисячі версій? Перші записи тексту цієї мелодійної української пісні були зроблені у 1837 р. в альманасі «Русалка Дністровая». Пройшло 82 роки, і за дорученням С.Петлюри у світове турне вирушив знаменитий хор Олександра Кошиця. Головним його завданням була культурна дипломатія - популяризація української культури та здобуття симпатій до України. Чехословаччина, Австрія, Швейцарія, Франція, Голландія, Велика Британія, Польща та Бельгія... Блискучі виступи, приголомшливий успіх, неймовірні овації враженої публіки. Зрештою, хор доїхав до США і 5 жовтня 1922 р. дав концерт у Карнегі-холі на Сьомій авеню.

Саме тоді вперше в Америці прозвучав "Щедрик".

На одному з їхніх концертів був присутнім молодий та успішний бродвейський композитор Джордж Гершвін, який якраз міркував над новим проектом - оперою за мотивами роману Гейворда «Поргі та Бесс», і шукав ідеї та натхнення. Почувши ніжну мелодію "Ой ходить сон коло вікон", він одразу зрозумів, що це саме те, що було йому потрібно. Зрештою в 1934 році він створив оперу за мотивами роману Хейворда «Поргі та Бесс», найвідомішою арією якої стала мелодія, почута на концерті українського хору (текст написали ДюБос Гейвард і Айра Гершвін, брат Джорджа). Саме ця арія стала перлиною творчості композитора, а опера - найкращою баладною оперою в Америці.

Виконання Біллі Холідей 1936 року вперше вивело пісню у число національних хітів. Їй до початку 1960-х років «Summertime» вже увійшла в репертуар усіх виконавців, в усі підручники музики. Жоден музикант на своєму шляху не оминув «Summertime», а для деякого вона стала "візитівкою" і саме в їхньому виконанні закарбувалася у пам'яті мільйонів меломанів. Йдеться про Луї Армстронга, Еллу Фіцджеральд, Дженіс Джоплін, а також Чарлі Паркера. Офіційно зафіксовано 80000 версій виконання «Summertime», вказує дослідниця Л.Чуб. І це лише кількість версій! Кількість виконавців композиції та кількість разів її виконання годі й уявити.

Арію Дж.Гершвіна було перекладено на болгарську, каталонську, чеську, голландську, есперанто, естонську, фінську, французьку, німецьку, італійську, японську, литовську, маорі, креольську, польську, португальську, українську, сербську, іспанську, ідиш і мову зулу. Відтак українська колискова "Ой ходить сон коло вікон" стала однією з найпопулярніших та найулюбленіших композицій у всьому світі. Щоправда як "Summertime".

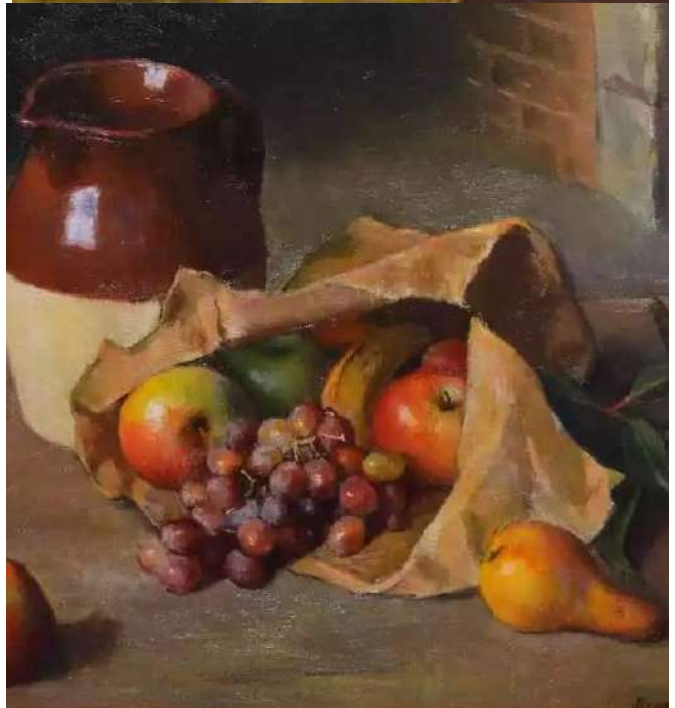
-----Історія-----

25 вересня в 1898 році на Одещині народився американський художник **РОБЕРТ БРАКМАН** (25 вересня 1898 - 16 липня 1980), відомий своїми натюрмортами, портретами та зображеннями людей в стилі реалізму та імпресіонізму.

викладав у Американській школі мистецтв у Нью-Йорку, школі Бруклінського музею, Лаймській художній академії, школі мистецтв Медісон у Коннектикуті.

Середнайвідомішихробіт-портрети Джона Девісона Рокфеллера-молодшого, Еббі Рокфеллер, Чарльза Ліндберга, Джона Фостера Даллеса. Потрапивши до США у 10-річному віці, він прожив там решту свого досить довгого життя. Переважно жив і працював у Нью-Йорку. По закінченню Національної академії дизайну та школи Феррера у Сан-Франциско, з 1931 року він почав викладати у Лізі студентів-художників Нью-Йорку, в якій мав статус довічного члена. Він також

Рецепти української кухні

11 оригінальних начинок для вареників

1. Картопляно-печінкова. 3-4 картоплини відварити, потовкти. 150 г вареної печінки перекрутити, цибулину дрібно нарізати й обсмажити до золотистого кольору. Усе перемішати.
2. Яблучна. 0,5 кг яблук почистити від шкірки, нарізати соломкою або потерти, пересипати цукром (1/3 скл.), дати постояти 15 хв. Відцідити. Можна додати корицю.
3. Сирно-грибна. Цибулю, болгарський перець та печериці нарізати кубиками і злегка обсмажити. Охолодити, додати посічену петрушку і м'який сир.
4. Капустяно-м'ясна. Капусту й цибулю дрібно порізати, обсмажити, з'єднати із м'ясним фаршем.
5. Квасолево-грибна. Квасолу відварити, зробити з неї пюре, змішати з подрібненою підсмаженою цибулею, вареними грибами.
6. Печінкова. Змолоти і змішати 600 г вареної печінки, 3 подрібнені і посмажені на 100 г смальцю цибулини.
7. Гарбузова (солоня і солодка). Гарбуз потерти, посолити і залишити на 30 хв., злегка відтиснути, додати мускатний горіх, часник і петрушку (такі вареники смакують зі смаженою цибулею) або цукор, ваніль і корицю.
8. Панська. 250 г маку перемолоти або розтерти, залити 100 мл окропу, вкютати, витримати 20 хв., додати 0,5 скл. цукру, 1-2 ст. л. меду або 3 ст. л. повидла. Можна додати родзинки, цедру апельсина або лимона. Для збільшення об'єму можна додати трошки більше окропу і 2 ст. л. манки.
9. Ягідна. Будь-які ягоди, у тому числі заморожені (розморозити і злити сік), пересипати цукром і манною крупною, залишити на 30-40 хв. Сік злити.
10. Начинка з картоплі та кисломолочного сиру. 500 г картоплі зварити у підсоленій воді до готовності. Додати 50 г вершкового масла і зробити пюре. Додати 300 кисломолочного сиру (краще домашнього, з крупинками), посолити, поперчити, додати дрібно посічений кріп, ретельно вимішати.
11. Несолодка сирна начинка з кмином. Добре розтерти 500 г сиру, 1 яйце, 2 ст. л. посіченого кропу та 1 ст. л. сушеного насіння кмину, посолити, поперчити за смаком.

Коледж електрифікації Дніпровського державного аграрно-економічного університету

Це сучасний заклад освіти, один з провідних закладів аграрного напрямку, з розвинутою матеріально-технічною базою і соціальною інфраструктурою, який майже століття гідно творить свою історію.

Отримати освіту студенти можуть як за денною, так і заочною формою навчання. Привабливою перспективою навчання в коледжі є можливість його продовження у закладах вищої освіти III-IV рівня акредитації за скороченим термінами та наскрізними навчальними програмами, зокрема Дніпровському державному аграрно-економічному університеті, де отримують дипломи бакалавра, магістра за скороченими термінами навчання.

ДЕ МОЖЕ ПРАЦЮВАТИ?

- в цивільних, аграрних, промислових та переробних підприємствах різних форм власності: державних, кооперативних, приватних та фермерських;
- в енергетичних компаніях;
- в монтажних і ремонтно-обслуговуючих підприємствах.

Більше інформації на нашому сайті:

keddau.dp.ua

Контакти:

пр. Гагаріна, 95, Дніпро, 49010, Україна.

pr. Gagarina, 95, Dnipro, 49010, Ukraine.

тел./факс +38 (056) 720-92-92

e-mail: keddaeu@gmail.com,

keddaeu@ukr.net

Офіційне відділення Національної спілки письменників України на Дніпропетровщині

Ведемо творчу діяльність з 1934 року

Дніпропетровська обласна організація НСПУ

Телефонуйте:

050 340-28-27 голова Сухоніс Ф.

099 733-28-44 заступник Заржицька Е.

067 775-64-98 заступник Кільченський В.

facebook.com/nspudnipro

ela27zar@gmail.com

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

МІСТ MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginestudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

